

Univerzita Karlova v Praze
Pedagogická fakulta

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

2016

Roman Heber

Univerzita Karlova v Praze

Pedagogická fakulta

Katedra speciální pedagogiky

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Sebeochrana dětí, prevence únosů a zneužívání žáků 1. stupně ZŠ
Self-protection of children, prevention of abduction and abuse of pupils
in the 1st grade of elementary school

Roman Heber

Vedoucí práce: PaedDr. Eva Marádová CSc.

Studijní program: Specializace v pedagogice

Studijní obor: Biologie, geologie a environmentalistika se zaměřením
na vzdělávání — Výchova ke zdraví se zaměřením na vzdělávání

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Sebeochrana dětí, prevence únosů a zneužívání žáků 1. stupně ZŠ vypracoval pod vedením vedoucího práce samostatně za použití v práci uvedených pramenů a literatury. Dále prohlašuji, že tato práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

Praha, červenec 2016

.....

podpis

Chtěl bych poděkovat paní doktorce Marádové za vedení mé bakalářské práce. Bez jejích rad a její pomoci bych ji zřejmě úspěšně nedokončil.

Chtěl bych poděkovat i paní ředitelce Základní školy U Krčského lesa paní inženýrce Malinové, za to, že mi dovolila zúčastnit se třídních schůzek a umožnila mi tak můj praktický výzkum.

Dále bych chtěl poděkovat Radce Vlčkové a Dominice Krejčů za stylistickou a gramatickou korekci a Karin Potočkové za výpomoc se slovenštinou.

ANOTACE

Cílem mé bakalářské práce je prakticky zjistit, jak rodiče dbají na sebeochranu svých dětí. Jestli důvěřují informacím, jež jejich děti získají ve škole či je doplňují vlastními radami a poučkami. Dále experimentálně ověřím, jak jsou děti schopny promítnout do vlastního chování tyto informace nabyté ze školy, od rodičů atd. Po dohodě s jejich rodiči budu formou pokusného šetření zjišťovat, jak děti o samotě reagují na neznámého člověka, který by pro ně mohl být potencionálně nebezpečný.

KLÍČOVÁ SLOVA

děti, rodiče, učitelé, pedofilie, CAN, incest, prevence, sebeochrana, první stupeň ZŠ

ANNOTATION

The aim of my bachelor thesis is practically find out how parents heed the self-protection of their children. If they trust the information that their children receive at school or complement their own advice and theorems. Then I will experimentally verify how children are able to reflect this information acquired from school, parents etc. in their own behaviour. After an agreement with their parents I will form an experimental investigation to determine how the children alone respond to a stranger, which could be potentially dangerous for them.

KEYWORDS

children, parents, teachers, paedophilia, CAN, incest, prevention, self-protection, first grade elementary school

Obsah

ÚVOD

1	O cizích dětech a vlastní motivaci.....	8
1.1	Cíl práce	9

TEORETICKÁ ČÁST

2	O „jiných“ lidech	11
2.1	Deviace obecně.....	11
2.2	Rozdělení deviací	12
2.2.1	Deviace v objektu	12
2.2.2	Homosexualita	14
2.2.3	Deviace v aktivitě.....	15
2.3	Pedofilie	16
2.3.1	Pedofilové o pedofilech	17
2.3.2	V kůži pedofila	18
2.4	Incest	19
2.4.1	Historický pohled.....	20
3	O dospělých, kteří selhali	21
3.1	CAN	21
3.1.1	Rozdělení CAN	22
3.1.2	Prevence CAN	23
4	O dětech nucených do dospěláckých věcí	26
4.1	Příčiny.....	27
4.2	Oběť	27
4.3	Pachatel.....	27

4.4	Primární prevence sexuálního zneužívání dětí	28
4.5	Sekundární prevence sexuálního zneužívání dětí	29
4.6	Terciární prevence sexuálního zneužívání dětí	31

PRAKTICKÁ ČÁST

5 O cílech, etapách, metodice, problémech i otázkách 32

5.1	Cíle výzkumu	33
5.2	Etapy výzkumu	33
5.3	Metodika a její problémy	34
5.4	Výzkumné otázky	35
5.4.1	První otázkový okruh	36
5.4.2	Druhý otázkový okruh	36
5.4.3	Třetí otázkový okruh	37
5.4.4	Čtvrtý otázkový okruh	38

6 O třídních schůzkách a jejich nástrahách 39

6.1	Vlastní vize	40
6.2	Třídní schůzky	40
6.3	Názory rodičů	42

7 O kůzlátkách a vlkovi co sliboval 44

7.1	Experiment	44
7.1.1	Pokus první	45
7.1.2	Pokus druhý	45
7.1.3	Pokus třetí	46
7.2	Shrnutí	47

8 O školách a rodičích 49

8.1	Porovnání škol	49
8.2	Ukázky rozhovorů	50
8.2.1	První ukázkový rozhovor	50

8.2.2	Druhý ukázkový rozhovor	51
8.2.3	Třetí ukázkový rozhovor	54
9	O výsledcích rozhovorů a postojích rodičů	56
9.1	Základní škola U Krčského lesa	56
9.1.1	Nechávají své děti v Krči doma samotné?	57
9.1.2	Chodí děti v Krči ven bez dozoru?	57
9.1.3	Poučují krčští rodiče své děti o sebeochraně?	58
9.1.4	Je hrozba v Krči reálná?	58
9.2	Základní škola Pasířská 72 a porovnání škol	58
9.2.1	Nechávají své děti na Žižkově Vrchu doma samotné?	59
9.2.2	Chodí děti na Žižkově Vrchu ven bez dozoru?	59
9.2.3	Poučují rodiče v Jablonci nad Nisou své děti o sebeochraně?	59
9.2.4	Je hrozba na Žižkově Vrchu reálná?	60
 ZÁVĚR		
10	O všem dobrém i špatném	61
10.1	Etapy	62
10.2	Závěrečné hodnocení	63
 Seznam použité literatury		
Seznam použitých internetových zdrojů		67
Seznam příloh		68

ÚVOD

„Holčičky ve věku 3-6 let mají takové hravě roztomilé fluidum, kdy poznávají svět. Holčičky ve věku 10-12 let zase mají koketní fluidum nastupující puberty, kdy se začínají zajímat o kluky a sex [tak, že je to pro mě jako pedofila zábavné pozorovat a není to ještě (post)pubertálně sexistické]. Někteří pedofilové jsou jen na jedno z těchto fluid a tomu odpovídá jejich věková preference. Mně se líbí fluida obě a proto mám nejradši holčičky ve věku 6-10 let, kdy hravé fluidum postupně odeznívá a koketní fluidum nastupuje. Úplný ideál je tedy střed — 8 let. Ohledně barvy vlasů nejsem vůbec vybíravý a ohledně barvy očí ještě méně (beztak bych se styděl se holčičce do očí podívat).“¹

*pedofil „Gabriel Svoboda“
(preference na dívky od 4 do 12 let)²*

1 O cizích dětech a vlastní motivaci

Děti jsou naše budoucnost... Představa, že moderní děti mají naši budoucnost v rukou je bohužel však velmi smutná a žalostná. Velmi pravděpodobně ji totiž poslintají a strčí si ji do nosu.

Při mé dvouleté praxi v soukromé mateřské škole v Praze jsem se s dětmi naučil vycházet poměrně dobře. Ony si mě z nějakého záhadného důvodu ihned zamilovaly, já se postupně vyrovnal s jejich na nervy jdoucím skákáním do řeči, otravováním a taháním za rukáv, jejich neutuchající posedlostí cpát si různé předměty do různých fyziologických otvorů v těle, i s jejich neschopností udržet pozornost, klid, ticho, pořádek, čistotu a to jak okolí, tak také sebe, případně mne. Nakonec jsme se naučili fungovat ve vzájemné symbióze a já si k nim vytvořil vztah, který bych ohodnotil jako velmi kladný i přes to, že se v duchu stále velmi často vztekám a nadávám.

Při mém studiu na pedagogické fakultě jsem narazil na mnoho zajímavých témat pro svou bakalářskou práci. Většina mě zaujala po čas přednášky týkající se tématu. Potom jsem však šel domů a dále k nim již svou pozornost neupínal. Ovšem jednou se paní doktorka Marádová zmínila o průzkumu, který prováděl jakýsi Američan. Lákal děti do

---

¹ <http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=15&t=402>

² <http://www.pedonia.com/memberlist.php?mode=viewprofile&u=57>

auta, zvonil u jejich dveří a zkoušel kdo, jak a proč mu na to skočí a nechá se od tohoto potencionálního úchyla zlákat. To mne opravdu zaujalo, ta představa absolutní svobody zkoumání, žádné omezující dotazníky, žádné vyhodnocování papírů, vypracovávání excelových tabulek a zapisování stovek nejasných odpovědí od dětí, které buď přehánějí a lžou, protože chtějí být zajímavé, nebo se naopak zdráhají přiznat pravdu ať ze studu, pocitu viny či jakékoliv jiné příčiny. Pouze skutečné děti čelící hrozbě v reálném světě s nelíčenými emocemi a reakcemi, opravdová interakce, čistá realita. Po několik týdnech, kdy mi tento americký výzkum stále nešel z hlavy, jsem se rozhodl, že jsem našel, co jsem hledal, že toto je mé téma.

Pro takovýto výzkum mám velké předpoklady, jelikož předtím než jsem nastoupil do mateřské školy, pracoval jsem jako „podomní“ prodejce internetu. Jsem vyškolený k přesvědčení a zmanipulování lidí, aby si koupili něco, co zprvu odmítají, jak se jimi nenechat jednoduše odbít, jak využít nonverbální komunikaci při získávání důvěry a hlavně jak lidi podvědomě přesvědčit, aby mě pozvali do bytu, aby tam se mnou podepsali smlouvu. (Na mojí obhajobu, mnou prodáváný produkt byl opravdu dobrý, většina lidí na novém internetu ušetřila peníze nebo při stejných platbách získala lepší službu. Nikdy jsem nic neprodával starým babičkám a dědečkům s argumentem: „Budou sem za Vámi jezdit častěji vnoučata, když budete mít kvalitní internet.“ což můj bývalý šéf vyžadoval, a proto jsem z práce odešel a dostal se do mateřské školy.) Pokud se umím dostat do bytu člověku v produktivním věku, dostat se do domu dítěti by neměl být problém, říkal jsem si a dohodl se s paní doktorkou Marádovou na jejím vedení mé bakalářské práce.

Po společné dohodě jsme jako zkoumanou kategorii zvolili žáky prvního stupně základní školy. Už to nejsou „školkový trdla“, učí se samostatnosti, pohybují se sami venku a také zůstávají bez dozoru doma. Přesto všechno to jsou stále malé děti, zranitelné a důvěřivé, pro pedofily přitažlivé, pro zloděje snadná kořist a slabý soupeř.

1.1 Cíl práce

Cílem mé bakalářské práce je od rodičů pomocí strukturovaných rozhovorů zjistit, jakým způsobem jsou děti připravovány na pobyt o samotě a na případy, kdy by se při kontaktu s cizím člověkem mohly dostat do nějaké rizikové situace. Poté chci tuto přípravu

empiricky experimentálně otestovat také v praxi. Chci vyzkoušet, popsat a zhodnotit, jak děti obstojí při simulovaném nebezpečí.³

Nad každou kapitolu jsem se rozhodl odcitovat úryvek z blogů, fór a stránek určených pedofilům. Prošel a přečetl jsem je, abych zjistil, kdo tito lidé vlastně jsou, jací jsou, jak vnímají sebe i ostatní. Jak moc mohou být nebezpeční a jejich představy o dětech, které by mohli být kohokoli z nás. Běhá z toho mráz po zádech...

---

³ SEBERA, Martin. *Vybrané kapitoly z metodologie*. Vyd. 1., Brno: Masarykova Univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-5963-4.

TEORETICKÁ ČÁST

„Seděl jsem na pařezu. Namísto abychom blok položili na pařez a klekli si k němu nebo něco podobného, sedla si Katka (10) ke mně na klín. U sebe na klíně držela blok a propiskou čmárala kolečka nebo křížky. Já jsem ji levou rukou držel kolem pasu a pravou rukou s tužkou se snažil hrát, v čemž mi Katka půvabně překážela. Není důležité, že jsem neustále vyhrával a Katka mě chválila, jak jsem dobrý. Důležité je, že jí upadla propiska. Jak se pro ni shýbala a jak já se Katku snažil držet, aby nespadla, přešel jsem ji mimoděk levou rukou přes prsa. A bylo znát, že už rostou! A oba jakoby nic, hráli jsme dál, pak jsme se zvedli a šli domů. Když jsme došli ve městě k přechodu na semafor, zastavila se Katka moc blízko u kraje chodníku. Vzal jsem ji lehce zezadu za ramena a přitáhl ji k sobě a přitom jsem ji opět lehce přešel rukou přes prsa. Nic neřekla, ani se neotočila, jen se zády a hlavou o mě opřela (batůžek měla na boku), dokud se nerozsvítila zelená. A na rozloučenou jsem dostal asi tři pusy. Svět je krásný.”⁴

*Pedofilní pedagog „Neptun”
(preference na dívky a ženy od 6 do 40 let)⁵*

2 O „jiných“ lidech

Riziko pro děti může představovat mnoho lidí. Například rodina, vrstevníci, učitelé, vedoucí v zájmových oddílech, na dětských táborech i naprosto cizí lidé.⁶ Mohou to být kriminálníci, různí podivíni či úchylové. Nezletilé dítě se může stát mimo jiné objektem něčí sexuální touhy, sexuálního obtěžování, či sexuálních útoků. V této kapitole se zabývám lidmi, kteří takovéto sexuální chování vůči dětem praktikují nebo by si jej přáli praktikovat.

2.1 Deviace obecně

Parafilii, tedy sexuální deviaci neboli sexuální aberaci, odchylku či úchylku charakterizují různé sexuálními impulzy, fantazie či praktiky. Ty jsou často neobvyklé,

---

⁴ <http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=18&t=97>

⁵ <http://www.pedonia.com/memberlist.php?mode=viewprofile&u=54>

⁶ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 93

deviantní až bizarní.⁷ Někteří autoři chápou deviace v širším slova smyslu jako odklonění od standardu, vše co se dá označit za nenormální. Podle Pšeničky lze za deviantního považovat i heterosexuálního muže, pokud není schopen vytvořit si s ženou partnerství na základě lásky, pohlavní styk omezuje na prostitutky, přičemž dále vyhledává striptýzové bary, obchody s erotickou tematikou a pornografií.⁸ Při tomto úhlu pohledu však dle mého názoru za devianty označit až zbytečně velkou část populace.

2.2 Rozdělení deviací

Deviace v pravém slova smyslu se dále dělí na deviace v objektu, deviace v aktivitě a deviace kombinované či polymorfní.⁹

2.2.1 Deviace v objektu

Každá deviace v objektu je specifická právě svým objektem, který parafilika sexuálně vzrušuje či eroticky přitahuje. Objektem může být prakticky cokoli. Mezi hlavní patří:

Pedofilie – Sexuálním objektem vzrušujícím pedofila je dítě v prepubertálním věku.^{10, 11}

Gerontofilie – Objekt gerontofila je výrazně starší osoba. Sexuálně preferuje mnohem staršího partnera.¹²

---

⁷ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 31

⁸ PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

⁹ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 33

¹⁰ PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

¹¹ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 74

¹² PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

Narcismus – Narcis je objekt sám pro sebe. Eroticky jej vzrušuje jeho vlastní osoba.¹³

Fetišismus – Objektem pro fetišistu je předmět nebo materiál, může být eroticky zaměřen i na část těla.^{14, 15}

Transvestitismus – Tzv. velký fetišismus, transvestitu vzrušuje převlékání do šatů opačného pohlaví případně také vystupuje v roli opačného pohlaví. Pocit příslušnosti k vlastnímu pohlaví, na rozdíl od transsexuála, nebývá narušen.¹⁶

Nekrofilie – Erotickým objektem pro nekrofila je mrtvé tělo, pociťuje touhu vyhledávat přítomnost mrtvého těla, bývá fascinován pohřby a mrtvolami. Nekrofilie zahrnuje též aktivity jako je líbání, objímání, případně cunnilingus a vaginální, či anální soulož s mrtvým tělem.¹⁷

Zoofilie – Zoofil má preferenci zvířat jakožto svých sexuálních objektů.¹⁸

Pyrofilie – Objektem pyrofila je oheň, jeho sexuální vzrušení může být spojeno i se zakládáním požárů či žhářstvím.¹⁹

A mnoho dalších.

---

¹³ PŠENÍČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

¹⁴ PŠENÍČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

¹⁵ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 93

¹⁶ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 97

¹⁷ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 101

¹⁸ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 101

¹⁹ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 102

2.2.2 Homosexualita

Objektem homosexuálů je osoba stejného pohlaví. Je velmi zajímavé, že ve svém velmi obsáhlém výčtu a podrobném popisu deviací v objektu se Weiss ve své knize *Sexuální deviace* (2008) již o homosexualitě nezmiňuje ani okrajově. Přičemž o hodně méně obsáhlý výčet Pšeničky v knize *Sexuální výchova v rodině* (1995) ji zahrnuje. Na tomto by se dalo demonstrovat, jaký posun společnost udělala mezi vydáním těchto dvou publikací. Dosavadním vrcholem v přijímání homosexuality většinovou společností v ČR je pravděpodobně nová legislativní úprava. Dne 1. června 2006, nabyt účinnosti zákon č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství a o změně některých souvisejících zákonů.²⁰ Avšak i přes tuto změnu v právním systému, modernějším a otevřenějším postoji odborné i laické veřejnosti k otázce homosexuality stále existují spory ohledně tohoto tématu. Jedná se tedy o deviaci, či nikoli? Je to normální varianta lidského chování, či je to deviantní a tzv. proti přírodě? Každý má právo na vlastní názor, ale světová zdravotnická organizace (WHO) odebrala homosexualitu ze svého seznamu poruch již v roce 1993.

Tradičně velmi netolerantní, až homofobní je postoj některých církví, z toho také vychází i odmítání homosexuality mezi hluboce věřícími, i když to samozřejmě nemusí být pravidlo.

*„A kdož by se scházel s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost učinili oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně.“*²¹

Dříve či později se velmi pravděpodobně dočkáme dalšího velkého převratu v problematice lesbiček a gayů, kdy získají své poslední vytoužené právo, právo k adopci.²²

---

²⁰ <https://portal.gov.cz/app/zakony/zakonPar.jsp?idBiblio=62343&nr=115~2F2006&rpp=15#local-content>

²¹ *Bible kralická: Starý a Nový zákon* : [podle posledního vydání Kralického z roku 1613 Biblí svatá, aneb, Všechna svatá písmena Starého i Nového zákona]. Neupr. a úplné vyd. Liberec: Družstvo Ekon, 2014. ISBN 978-80-87995-00-6., Leviticus 20:13

²² <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/1567633-homosexualove-mohou-adoptovat-deti-ale-ne-svych-partneru>

2.2.3 Deviace v aktivitě

Deviantní činnost či aktivita, kterou daný deviant touží provozovat a díky které parafilek dosahuje svého vzrušení, jehož bez této aktivity dosahuje problematicky, případně jej nedosahuje vůbec. Mezi deviace v aktivitě patří:

Voyerismus – Vzrušení se u této deviace dostavuje při pozorování intimního chování anonymních objektů bez jejich vědomí.²³

Exhibicionismus – Exhibicionisté dosahují vzrušení odhalováním svého přirození před neznámými lidmi.^{24, 25}

Frotérismus – Frotéři se vzrušují třením se o anonymní, cizí lidi, zejména v tlačenicích, např. ve frontách, v městské hromadné dopravě atd.²⁶

Tušerství – Tušěři docílí vzrušení za pomoci doteků na intimních místech neznámých lidí, využívají podobné situace jako frotéři.²⁷

Patologická sexuální agresivita – Ke vzrušení patologického sexuálního agresora je potřeba pocit překonávání odporu napadeného objektu, případně minimalizace její spolupráce.^{28, 29}

Sadismus – Sadisté dosahují sexuálního vzrušení dominancí, potřebují absolutní kontrolou svého objektu. Jsou vzrušováni jak fyzickým, tak i duševním utrpením, ponížením svého objektu a pocitem absolutní moci nad ním.^{30, 31}

---

²³ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 34

²⁴ PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

²⁵ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 37

²⁶ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 45

²⁷ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 46

²⁸ PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

²⁹ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 46

Masochismus – Masochisté naopak od sadistů dosahují vzrušení totálním odevzdáním se objektu, svým vlastním ponížením či utrpením.^{32, 33}

A další.

Na výčet všech možných parafilí jsou pravděpodobně největšími odborníky sami parafilici. Opravdu, různé lidi vzrušuje možné i nemožné. Člověka může vzrušovat představa, že je miminko (Autonepiofilie), někdo má zase potřebu ukájet se nad náboženskými předměty (Hierofilie) a jiného vzrušuje učení (sofofilie), střílení z luku (toxofilie), či zvracení (Emetofilie), nebo třeba jen obyčejné stromy a keře (dendrofilie).³⁴ Tématu sebeochrany dětí se však samozřejmě z parafilii nejvíce dotýká již zmíněná pedofilie.

2.3 Pedofilie

Slovo *pedofilie* je složenina z řeckých *pedo-* (pais, paidos) tedy hoch, dítě či dětský a *-filie* (filia) označující lásku, náklonnost nebo sklon, respektive (phylós) čili milovník.^{35, 36} Dunovský ji definuje jako sexuální preferenci dětí před dospělými, kdy nejčastěji pedofilové projevují zájem o dívky školního věku, přičemž jiní jsou přitahováni malými chlapci a konečně další se pak zajímají o obě pohlaví. Podle něho se tato porucha týká výhradně mužů. Ti se snaží vyhledat záminku či příležitost pro sblížení se s malou dívkou nebo chlapcem. Předstíráno je jiný zájem, než ten opravdový – sexuální. Časté je také uplácení drobnými dárky. Někteří se chtějí dítěte pouze dotýkat či jej hladit, jiní se ale

---

³⁰ PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

³¹ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 64

³² PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

³³ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 65

³⁴ <http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=24&t=107&p=322&hilit=nepiofilie#p322>

³⁵ PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

³⁶ <http://lekarske.slovníky.cz>

snaží dosáhnout pohlavního styku, případně jiné nekoitální podoby.³⁷

Odborná literatura rozlišuje pedofilii z pohledu pohlaví jak devianta, tak objektu na heterosexuální, homosexuální a bisexuální.^{38, 39} Dále od pedofilie můžeme oddělit některé její kategorie podle pedofilem preferovaného věku objektu – dítěte:⁴⁰

Nepiofilie – Objektem je novorozenec či kojeneček, tedy dítě věku 0 – 1 rok.

Infantofilie – Infantofil je přitahován dětmi v předškolním věku, přibližně ve věku od jednoho do šesti let.

Efebofilie – Objektem efebofila se stává dospívající chlapec.

Hebefilie – Předmětem zájmu je dospívající dívka.

2.3.1 Pedofilové o pedofilech

Většina pedofilů se mezi sebou rozděluje na „milovníky holčiček, milovníky chlapečků a případně také na milovníky holčiček i chlapečků“ avšak své vlastní pohlaví neberou v potaz. To samé říká i pedofil Kuba který ve svém článku *Kdo je to pedofil*, tvrdí, že sexualitu má každý pedofil nastavenou jinak. Některé sexuálně přitahují chlapci – podle jeho slov si pedofilové okouzlení půvabem kluků říkají „boyloveři“ (BL), jiní upřednostňují dívky – tito pedofilové si říkají doslova „girlloveři“ (GL), další pak mohou obdivovat také obě pohlaví naráz. Dále ve svém článku tento hebefil s preferencí na dívky od 13 let zmiňuje, že mezi pedofily jsou velké rozdíly ve věku preferovaných objektů. Věkové preference se nejčastěji pohybují mezi 4 – 12 lety u girlloverů a 6 – 14 lety u boyloverů. Výjimkou prý ale nejsou ani pedofilové s preferencí dívek ve věku jak 1 – 9, tak 9 – 14 let. Kvůli velké individuálnosti je tak zařazování do kategorií spíše orientační, případně slouží pro potřeby odborníků, protože pro pedofily nemá žádný zásadnější

---

³⁷ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 93

³⁸ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 93

³⁹ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 75

⁴⁰ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 81

význam. Pedofilové prý také nemusí být tzv. čistí – mohou mít ve své sexualitě přičleněnou jakoukoli další deviaci. Nejčastější jsou podle názoru Kuby sadismus a patologická sexuální agresivita.⁴¹

Zatímco odborná literatura počítá téměř výhradně s pedofily – muži,⁴² sami pedofilové píšou o setkání s pedofilními ženami a o komunikaci s nimi, některé samy píšou na web. Vše je avšak anonymní a jistota, že se tedy skutečně jedná o ženy, v podstatě neexistuje.

2.3.2 V kůži pedofila

Velmi důležité je rozlišovat deviantní zaměření a deviantní chování.⁴³ Pokud někoho láká mít sex s dítětem, není to to stejné, jako když někdo má sex s dítětem. Narodit se pedofilem si totiž člověk nevybírá. Je-li člověk pudově tažen k dítěti, musí vyvinout extrémní úsilí, aby těmto pudům odolal. Z tohoto důvodu pedofilové často trpí depresemi, výčitkami svědomí nezřídka kdy končících až sebevraždou.⁴⁴ Spíše než odsuzovat asi bychom měli obdivovat ty pedofily, kteří dokáží své touhy celý život ovládat a nikdy se žádného dítěte nedotkli a nedotknou. Ale rozumím rodičům dětí, že neobdivují člověka, který masturbuje nad fotkami jejich dětí a v duchu tajně touží s nimi dělat zvrácené věci.

Sami pedofilové na svých stránkách hodně píšou o tzv. krizových situacích. Jejich jakýsi seznam jim sestavil magistr Žák, externí spolupracovník a primární preventista v oblasti pohlavního zneužívání dětí. Tento soubor situací by měl pedofilům sloužit jako návod na život ve většinové společnosti. Radí, kterým situacím by se měli raději vyhnout, případně jak se zachovat, když už se v ní ocitnou.

Pedofil by měl přemýšlet o tom, jaké situace jsou pro něj ve vztahu k dětem rizikové, jak jim on sám může předejít a v případě, že se do takové situace dostane, jak se

---

⁴¹ <http://www.pedofilie-info.cz/kdo-je-pedofil/>

⁴² DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 93

⁴³ PŠENÍČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 209

⁴⁴ <http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=20&t=510>

zachovat racionálně, aby myslel na dobro své i dobro dítěte. Naučit se nepodléhat svým vrozeným pudům.

Za nejvíce rizikové lze prý považovat situace, kdy je pedofil s dítětem úplně osamocený, problémem může být také dítě spící. Dále dítě velmi malé, protože je menší pravděpodobnost toho, že si uvědomí, co s ním dotýčný člověk skutečně provádí. Nakonec existuje i možnost, že se pedofil dostane do kontaktu s dítětem, které by dotýčného svádělo a samo po dotýcném požadovalo sexuální aktivity. Riziko zvyšuje konzumace alkoholu či jiných omamných látek. Ne všechny tyto situace však musí být pro všechny pedofily rizikové, každý má svou vlastní „sadu“ rizikových situací, upřesňuje magistr Žák.⁴⁵

2.4 Incest

Slovo incest pochází z latinského incestare – poskvřnit.⁴⁶ Incestní vztah je sexuální vztah mezi blízkými rodinnými příslušníky (samozřejmě pomineme-li manžele navzájem). Pšenička označuje incest doslova za zvrácenost, která ale v současné době není prý bohužel nikterak vzácná. Dodává, že se na tento hrozivý problém málo poukazuje.⁴⁷ Weiss zase vyvrací, že by incest měl rozsáhlejší souvislost s problematikou parafilií. U pachatelů incestních činů, pohlavního styku s pokrevně blízkce příbuznou osobou, jde ve většině kriminálních případů o sexuální zneužívání vlastních dětí. Diagnóza pravé pedofilie je prý naprosto výjimečná.⁴⁸

Z právního hlediska je v ČR sňatek mezi předky a potomky (otec – dcera, babička – vnuk, atd.), a mezi sourozenci (bratr – sestra) zakázán. V ostatních případech (strýc – neteř, teta – synovec, bratranec – sestřenice) o incestu již nehovoříme a lidé v takovémto

---

⁴⁵ <http://www.pedofilie-info.cz/rizikove-situace/>

⁴⁶ HANUŠOVÁ, Jaroslava. Sexuální zneužívání. Praha: Vzdělávací institut ochrany dětí, 2006. ISBN 80-86991-64-4., strana 8

⁴⁷ PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 210

⁴⁸ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 83

příbuzenském vztahu mohou v ČR uzavřít zcela legální sňatek.⁴⁹ Nejčastější výskyt incestu je ve vztahu otec – dcera, případně nevlastní otec – dcera. Další velmi častý výskyt je sourozenecký. Častější incestní vztah než matka – syn je i tzv. hromadný incestní vztah.

50

2.4.1 Historický pohled

Historický a z dnešního hlediska naprosto neuvěřitelný pohled na chápání problematiky incestního chování nám přináší Dunovský ve svém popisu vývoje tohoto tématu. Již od 70. let se vědělo, jak dalece zhoubný vliv může mít sexuální zneužití dítěte na lidské chování. V té době měly však stále velký vliv staré studie o mimomanželském a předmanželském sexu z 50. let, které tenkrát způsobily senzaci tvrzením, že sexuální aktivity mezi dospělými a nezralými živočichy jsou v přírodě běžné, a tudíž biologicky naprosto normální. Je opravdu nepochopitelné, že ještě v roce 1978 si jeden z tehdejších autorů (Yates) všiml prý výrazného erotického potencionálu dětí a na toto konto byl schopen napsat a také publikovat, *"Nenásilný incest dcera-otec může vyprodukovat kompetentní a výrazně erotickou reakci u mladých žen. Dětství je tou nejlepším dobou pro učení"*.⁵¹

---

⁴⁹ http://www.mpsv.cz/files/clanky/7262/Zakon_o_rodine.pdf

⁵⁰ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9., strana 85

⁵¹ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 49

„Pedofilní desatero

1. Miluj sebe, děti i dospělé jako živé krásné bytosti.
2. Buď neustále bdělý a uvědomuj si všechny své myšlenky.
3. Uvědomuj si jedinečnost a nesmírnou sílu své lásky k dětem.
4. Lásku k dětem ber jako dar od Boha a služ jemu i dětem.
5. Ptej si vždy po pravém motivu svých činů vůči dětem.
6. Na prvním místě sleduj zájmy dítěte.
7. Chovej se ke všem dětem, jako by byly Tvé vlastní.
8. Pouze ke svým dětem se chovej tak intimně, jako ostatní správní otcové.
9. Zapomeň na chybná přesvědčení, že děti chtějí sex a že jim neškodí.
10. Miluj děti, buď jim příkladem a veď je k Bohu.“⁵²

*pedofilní pedagog „Plyšáček“
(preference na dívky od jednoho do 9 let)⁵³*

3 O dospělých, kteří selhali

Syndrom týraného, zneužívaného a zanedbávaného dítěte je soubor nepříznivých příznaků v různých oblastech života, stavu i vývoje dítěte. Ohroženo je taktéž jeho postavení v rodině, potažmo v celé společnosti. Tyto příznaky se objevují následkem většinou úmyslného ubližování, které dítěti způsobují jeho nejbližší, nejčastěji rodiče. Jejich nejzazší podobou je úmrtí týraného dítěte.⁵⁴

3.1 CAN

Pro označení problematiky týraného či zneužívaného dítěte se v naší i celosvětové literatuře zažilo označení CAN z anglického *Child Abuse and Neglect*.^{55, 56} Je to syndrom

---

⁵² <http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=20&t=58>

⁵³ <http://www.pedonia.com/memberlist.php?mode=viewprofile&u=49>

⁵⁴ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 7

⁵⁵ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 7

s různorodými jevy. Různé mohou být příčiny, mechanismy i samotná závažnost a dopad na život dítěte. Rozhodně ale nejde jen o jednostrannou aktivitu ze strany původce. Je to naopak komplikovaná interakce všech zúčastněných stran (osob, složek či podmínek) v nichž samotný proces probíhá.⁵⁷ Za příčinu tohoto jevu je považována nezvládnutá agrese proti dítěti, které je v péči agresivního dospělého. Tuto agresi umožňuje jistá nadřazenost dospělého i bezmocnost dítěte. Jistou roli zde hrají také sociální, sociologické a ekonomické faktory od vzdělání a výchovy, přes případnou chudobu a nezaměstnanost, až po bytovou situaci, zdravotní péči a zdravotní stav.⁵⁸

3.1.1 Rozdělení CAN

Fyzické týrání dětí – Fyzické týrání je ve své aktivní formě ubližování na těle dítěte, vznikají zranění v důsledku bití, opáření, popálení. Řadí se sem ovšem i případy, kdy selhává ochrana dítěte před násilím.⁵⁹ V pasivní formě nedochází k dostatečnému uspokojení základních tělesných potřeb dítěte. Může jít o úmyslné i neúmyslné nepečování, opomenutí v péči o dítě či nepochopení rodičovské role. Neúmyslnou příčinou těchto aktivit může být závažná psychická porucha či nezralost rodiče. Výsledkem takovéto skutečnosti je neprospívání, zanedbanost a nedostatečné rozvinutí schopností dítěte.⁶⁰

Psychické týrání dětí – Tyto děti nemusí vždy trpět fyzicky, naopak trpí psychicky a emocionálně. Tělesné týrání je velmi úzce spjato s duševním a citovým ubližováním jak v aktivní, tak v pasivní podobě. Aktivně se jedná především o urážení, nahánění strachu

---

⁵⁶ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 9

⁵⁷ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 7

⁵⁸ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 8

⁵⁹ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 27

⁶⁰ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 41

či panické hrůzy, ponižování, vystavování nucené izolaci (zvláště pak ve tmě), nadávání, výsměch, šikana nebo zesměšňování dítěte. Pasivní podoba se vyznačuje nedostatečnou stimulací a zanedbáváním základních citových a duševních potřeb – nedostatek lásky, porozumění, citová deprivace.⁶¹

Zanedbávání dětí – Zanedbávání dětí je pasivní formou ubližování dítěti, při níž mu je odepíráno uspokojování jeho základních fyzických či psychických potřeb. Někteří autoři tuto kategorii uvádějí samostatně, já jsem ji rozdělil podle Dunovského a popsal ji jako fyzické a psychické pasivní týrání v jednotlivých odstavcích výše.^{62, 63}

Sexuální zneužívání – Sexuální zneužívání je každý sexuální akt s dětmi, mladistvými, chráněnci, nemocnými, duševně chorými a bezbrannými.⁶⁴ Vztaheno na dítě, sexuální zneužívání dítěte je chápáno jako nepatřičné vystavení dítěte sexuálnímu kontaktu (viz. 4 O dětech nucených do dospěláckých věcí).⁶⁵

3.1.2 Prevence CAN

I když se i u nás v posledních letech začíná problematika týraných a zneužívaných dětí více otvírat, globálně je stále znatelný výrazný postoj, že s dětmi se o takovýchto věcech nemluví. Navíc pokud k takovému případu dojde, rodina se snaží na celou věc zapomenout, potlačit ji a odmítá jakékoli zásahy „zvenčí“. ⁶⁶ Zkušenost s různými formami CAN ukazují, že právě prevence je úspěšnější a efektivnější než dodatečné snahy o

---

⁶¹ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 8

⁶² DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 8

⁶³ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 41

⁶⁴ VANÍČKOVÁ, Eva a Hana PROVAZNÍKOVÁ. *Malá encyklopedie zneužívaného a zanedbávaného dítěte*. Pelhřimov: Nová tiskárna, 1997., strana 17

⁶⁵ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 10

⁶⁶ HANUŠOVÁ, Jaroslava. *Sexuální zneužívání*. Praha: Vzdělávací institut ochrany dětí, 2006. ISBN 80-86991-64-4., strana 6

nápravu.⁶⁷

Primární prevence CAN

Světová zdravotnická organizace definuje primární prevenci jako počínání si tak, aby k určitému neblahému společenskému jevu nedocházelo. Cílem je předejít jeho vzniku, případně jej potlačit již v samém zárodku, aby nedošlo k jeho rozvinutí.⁶⁸

U nás primární prevence probíhá mimo jiné díky Dětskému krizovému centru, které formou přednášek školí žáky základních, středních i vysokých škol, dále pedagogy, rodiče i veřejnost. Ke všeobecné osvětě pomáhá také publikační činnost i pořádání specializovaných seminářů.⁶⁹

Sekundární prevence CAN

Sekundární prevence zahrnuje činnosti, při nichž dochází k vytipovávání rizikových skupin obyvatel a také lidí, kteří se dostávají do problematických životních situací, při nichž může docházet k týrání, zanedbávání či zneužívání dítěte. Dále pak cílené působení na zmíněné skupiny lidí a situací tak, aby se riziko vzniku nebo rozvinutí CAN snížilo na minimum.⁷⁰

Tato prevence probíhá v praxi ve spolupráci diagnostických zařízení v oboru pediatrie, psychologie i sociologie. Multidisciplinární přístup je u syndromu CAN nezbytný. Šetření provádějí diagnostici s ohledem na co nejnižší zatížení klienta a jeho rodiny s cílem minimalizovat další traumatizaci oběti. Po diagnostice je nezbytné přikročit k terapeutické práci, kdy se pracuje na minimalizaci následků. Podle individuálních potřeb

---

⁶⁷ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 72

⁶⁸ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 72

⁶⁹ SPILKOVÁ, Jana, Jana PROCHÁZKOVÁ, Michael CHYTRÝ a Monika SOLAŘOVÁ. *Syndrom týraného, zneužívaného a zanedbávaného dítěte*. Praha: Dětské krizové centrum, 1997., strana 3

⁷⁰ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 76

dochází k použití jednorázové krizové intervence spojené s diagnostikou, krátkodobé individuální, skupinové či rodinné terapie, či dlouhodobé psychoterapie, kdy klienti absolvují i několika měsíční péči.⁷¹

---

⁷¹ SPILKOVÁ, Jana, Jana PROCHÁZKOVÁ, Michael CHYTRÝ a Monika SOLAŘOVÁ. *Syndrom týraného, zneužívaného a zanedbávaného dítěte*. Praha: Dětské krizové centrum, 1997., strana 3 – 4

„Bylo mi 5 let, když jsme se před stěhováním do domu dočasně nastěhovali do bytu známých. S rodiči jsme měli jednu místnost. Já se sestrou jsme spali vedle zdi, sestra měla postel nade mnou. Vedle nás byla rodičovská postel. Mezi našimi postelemi vedla úzká ulička. Jednoho dne v noci jsem se probudil. Spal jsem na zádech v dvou dílném pyžamu, dolní část byla stažená a v oblasti genitálií jsem cítil nepříjemný pocit který mě vzbudil. Podíval jsem se směrem k břichu a ve tmě uviděl obrys člověka nakloněné směrem ke ztopořenému penisu. Byl to vlastní táta. V jeho ústech byl můj penis. Dělal to neomaleně, asi byl opilý a nedával si pozor, protože sem cítil jeho zuby, skoro jako by mě kousal a bolelo mě to. V tu chvíli jsem ztuhnul. Díval jsem se na horní postel a začal se ve mě probouzet strach. Táta se pár krát jeho hlavou přiblížil k té mé, podíval se na mé oči a znovu se vrátil k původní činnosti. Když už to bylo po několikáté, tak si všiml otevřených očí. Kvapně popadl spodní část pyžama a natáhl ji tak, že jsem ho cítil srolované a špatně sedící na těle.“⁷²

Zneužitý „Goldenrose“

4 O dětech nucených do dospěláckých věcí

Sexuální zneužívání má nesčetně různých definic, které jsou také různě obsáhlé. Pro příklad jsem vybral definici Rady Evropy, jež sexuální zneužívání dětí definuje jako nepatřičné vystavení dítěte sexuálnímu kontaktu, činnosti nebo chování, kdy se za zneužívání považuje jakýkoliv styk, sexuální dotýkání a vykořisťování kýmkoliv komu bylo dítě svěřeno do péče či kdo dítě zneužívá.^{73, 74}

Sexuální zneužívání dětí se dá rozdělit na dotykové a bezdotykové. Bezdotykové sexuální chování k dítěti řada lidí podle Täubnera bere spíše jako nemravnost, než jako trestný čin.⁷⁵

---

⁷² <http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?p=29600#p29600>

⁷³ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 10

⁷⁴ VANÍČKOVÁ, Eva a Hana PROVAZNÍKOVÁ. *Malá encyklopedie zneužívaného a zanedbávaného dítěte*. Pelhřimov: Nová tiskárna, 1997., strana 17

⁷⁵ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 10

4.1 Příčiny

Spouštěcí podněty mohou být různé. Často se jimi může stát dlouhá sexuální abstinence kvůli partnerským neshodám, nemoci, pobývání mimo domov či neschopnosti nalézt si vhodného sexuálního partnera pro své uspokojení. Jindy dospělý vede normální sexuální život, cítí se však nespokojen, touží po změně a dítě jej začne sexuálně přitahovat. Některý to zkusí jednou a poté již nikdy své sexuální chování vůči dítěti neopakuje, protože si uvědomí, jakou překračuje hranici. Jiný v tom ale najde zalíbení a nemůže přestat. Další příčinou zneužití dítěte dospělým mohou být sexuální deviace (viz. 2 O „jiných“ lidech), či psychická nemoc.⁷⁶

4.2 Oběť

Absolvované psychické trauma při zneužití dítěte dospělým má krátkodobé i dlouhodobé následky a vždy znamená silný zlom ve vývoji dítěte. Dítě okamžitě ztrácí svou důvěru v dospělé, stabilitu v životě, perspektivu a velmi výrazně snižuje vlastní sebehodnocení. K nejnapadnějším krátkodobým příznakům patří strach, úzkost, pocity viny a hanby, deprese a nízká sebeúcta. Docházet může také ke změnám v chování a zhoršení školního prospěchu.^{77, 78} O závažnosti a délce trvání důsledků zneužívání rozhoduje mimo jiné druh a intenzita vztahu mezi dospělým a dítětem a způsob zneužívání. Dramatičtější následky bude mít násilná soulož než občasné hlazení po zadku.⁷⁹

4.3 Pachatel

Odborníci zjistili, že dítě je nejčastěji zneužíváno osobou, kterou zná. Cizí, neznámá osoba se sexuálního zneužívání dítěte dopouští podle Täubnera jen v 6% případů,

---

⁷⁶ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 55

⁷⁷ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 57

⁷⁸ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 25

⁷⁹ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 30

podle Dunovského v 6,5 %. Za nejčastějšího pachatele zneužívajícího dítě označuje Täubner člověka, se kterým má pravidelný kontakt, například učitelé, trenéři, sousedé nebo širší rodina (strýc či děda) a to ve 34,1 % případů. Dunovský však takto známému člověku přičítá „jen“ 24 %, naopak on pokládá za nejčastější zneužití vlastním rodičem a to ve 47,8 % (nevlastní rodič či druh rodiče má podíl dalších 13 %). Podle šetření, jenž uvádí Täubner, mají vlastní i nevlastní rodiče společný podíl na 25,4 % případů zneužívání dětí. Jedná se o zajímavý rozchod dat, jež byly sbírány v témže roce (1994).^{80, 81} Může za ně pravděpodobně různá lokalita sběru dat, případně různý způsob tohoto sběru. Sčítání četnosti sexuálního zneužívání u dětí je jedno z nejobtížnějších sociálních šetření, protože vyšetřované a oznámené případy tvoří pouze malé procento opravdového rozměru dětského utrpení způsobeného tímto společenským problémem.⁸²

4.4 Primární prevence sexuálního zneužívání dětí

Primární prevence cílí na snížení pravděpodobnosti výskytu nebo poškození. Cílovou skupinou pro působení primární prevence je většinou sama oběť ať potencionální, či skutečná nebo lidé, kteří mohou dítě připravit na obranu a ochranu, případně kteří mohou dítě sami ochránit nebo léčit. Cílovou skupinou by však měl být skutečný i potencionální pachatel.⁸³ Täubner dále rozpracovává také rozdělení cílových skupin.

Veřejnost včetně sdělovacích prostředků a státních institucí – Cílem je působením nejrůznějších médií vytvářet informovanost a posunout veřejné mínění ve prospěch dětí. Tato metoda je koncipovaná jako osvěta.⁸⁴ V dnešní době je hlavní potencionál této

---

⁸⁰ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 55

⁸¹ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 44

⁸² TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 18

⁸³ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 63

⁸⁴ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 64

metody v internetu, na který má dnes přístup v podstatě každý nevyjímaje děti všech věkových kategorií.

Vzdělávání rodičů a pedagogů – Někdy tuto oblast lze chápat jako osvětu, primárně však orientovanou na rodiče a pedagogy. Smyslem je ovšem informovat v širší oblasti, změnit postoje a chování dětí v koordinaci učitelů a rodičů. Zavedení sexuální výchovy do škol je velmi důležitý krok v prevenci, je však nutné připravit samotné pedagogy a rodiče. Dobře vedená sexuální výchova má velký potenciál, v praxi ji ale pedagogové berou opět pouze jako osvětový a informační předmět.⁸⁵

Praegraduální výchova pedagogů a lékařů – Na pedagogických vysokých školách musíme připravovat budoucí učitele i s důrazem na sexuální pedagogiku. Budoucí pedagog by měl být jednak vybaven informacemi psychologickými, biologickými i pedagogickými, tak také připraven metodicky a dovednostně, aby mohl působit na žáky, případně aby byl schopen odhalit nějaký skrytý problém. I lékaři by si ze studia měli odnášet nejen schopnosti zdravotnické, ale i osvětové.⁸⁶

Výchova dětí a mládeže – Je v působení na samotnou potencionální oběť. Dítě by nemělo být zastrášováno, ale mělo by mu být pozvednuto sebevědomí k obraně, odhalení hrozícího nebezpečí či hledání pomoci, pokud již k něčemu došlo. Dítě musí věřit samo sobě.⁸⁷

4.5 Sekundární prevence sexuálního zneužívání dětí

Úkolem sekundární prevence je vyhledávání rizikových skupin obyvatelstva, které podmiňují jak možné pachatele mezi dospělými, tak možné oběti mezi dětmi.

Osobnost dítěte – Některé děti jsou obtížně vychovatelné a bývá s nimi nesnadná komunikace. Mohou svým chováním i naprosto nevědomě provokovat své zneužívání.

---

⁸⁵ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 65

⁸⁶ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 66

⁸⁷ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 66 – 67

Může se jednat o děti hyperaktivní, které jejich okolí hodnotí jako neklidné, neukázněné a nesoustředěné. Tyto děti neustále hledají změnu. Na druhou stranu to mohou být děti, které jsou často nemocné, vyčerpané a podvyživené. Tyto děti nemají energii a psychickou sílu na odolání útoků ze strany pachatele. Dalším rizikovým rysem u dětí je výraznější školní neúspěšnost. Může být způsobena mentální retardací a tyto děti pak mohou být vnímány jako hanba pro svou rodinu, není o ně projevován takový zájem, dochází k zanedbávání a v souvislosti s jejich sníženou schopností rozeznání blížícího se nebezpečí se snadno dostávají do rizikových situací. Pachatel zde spoléhá, že tyto děti nebudou schopny rozeznat co se s nimi dělo. Kromě mentální retardace má vliv na zhoršené školní výsledky i snížený intelekt či specifické poruchy učení. Tyto děti nemusí splňovat očekávání rodiny a pak kvůli kritice mají snížené sebevědomí. Ohrožené jsou tedy všechny děti opomíjené, zanedbávané, psychicky deprivované, děti ponechané bez dozoru či pod dohledem nedůvěryhodné osoby.^{88, 89}

Rodina dítěte – Rizikové jsou děti z neúplných, disfunkčních a afunkčních rodin. To ovšem neznamená, že by se dítě z úplné fungující rodiny nemohlo stát obětí sexuálního zneužívání. Například pokud rodiče na dítě nemají čas, nevěnují se mu a nezajímají se o něj, může být emoční klima v takovéto rodině velmi chladné či otažité. Za takovýchto podmínek se děti mohou snadno navázat na dospělého, ať již z rodiny, či mimo ni, který jim věnuje pozornost a čas.⁹⁰ Vyšší riziko nastává, pokud jsou součástí rodiny osoby s agresivními povahovými rysy, anomálním vývojem osobnosti, impulsivní či neurotické, závislé na alkoholu nebo drogách. Riziko zvyšuje také velmi nízký věk a nevyspělost rodičů, rodina žijící zvláštním nebo kriminálním způsobem života, chronický stress, lidé neuznávaní a neúspěšní či lidé s psychickým onemocněním nebo mozkovou retardací. Velmi důležitá je také minulost rodičů a příbuzných, větší sklon k sexuálnímu zneužívání

---

⁸⁸ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 56

⁸⁹ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 68

⁹⁰ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 56

mají lidé, již byli sami v dětství zneužíváni, týráni či jinak deprivováni ze strany dospělých.⁹¹

Škola, děti, vrstevníci, parta – Pokud se bavíme o škole, není sexuální zneužívání dětí přímo v budově ten nejzávažnější problém. To ale neznamená, že takové případy neexistují. Škola působí na dítě tlak a některé děti mají sklony této tenzi podlehnout. V případě, že se dítěti ve škole nedaří a s frustrací či stresem se nedokáže vyrovnat, otevírají se opět možnosti sexuálnímu zneužívání. Chování frustrovaného dítěte se mění na kompenzační a únikové a narůstá potřeba někomu důvěřovat a svěřit se. Pokud je takovéto dítě navíc odmítáno vrstevníky a nemůže se realizovat v partě či mezi kamarády a spolužáky, hledá útočiště u dospělých.⁹²

4.6 Terciární prevence sexuálního zneužívání dětí

Terciární prevence přichází na řadu až po samotném zneužití. Je to část prevence, která nastává v okamžiku, kdy učitel, rodič, případně lékař, či někdo jiný objeví sexuální zneužívání dítěte. Jejím cílem a smyslem je zamezit dalšímu opakování.

Etapu diagnostická – V této části se zjistí míra újmy dítěte jak v oblasti fyzické, medicínské, tak i v oblasti psychologické a právní. Po ohlášení rodičem či učitelem je dítě odesláno na odborné pracoviště, kde se stanoví profesionální diagnóza a prognóza.⁹³

Etapu ochranná, pomocná a terapeutická – Etapa, v níž se rozhoduje, co dál. Dítě zůstane v rodině, pokud mu poskytne bezpečí, optimální výchovu a zabezpečí mu terapii. Pokud toto není splněno, útočník je z blízkého okolí a není možné dítě z jeho vlivu odstranit, bude se hledat jiné řešení a umístění dítěte.⁹⁴

---

⁹¹ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 70

⁹² TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 70 – 71

⁹³ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 73

⁹⁴ TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5., strana 73 – 74

PRAKTICKÁ ČÁST

„Najkrajšie mi prídu holčičky vo veku 1-4. Priťahuje ma na nich hlavne ich hravosť a celkovo tá špecifická detská povaha, ktorá sa postupne s pribúdajúcim vekom vytráca. Neraz si napr. pri 6 ročnej poviem, že už to nie je ono, že je príliš stará. Eroticky ma stále priťahuje, niekedy možno viac ako mladšie, ale už k nej necítim to, čo k maličkej, a nedokážem sa do nej tak zamilovať, aj keď sa mi stále páči. Čo sa týka vzhľadu, celkovo mám radšej štíhle, no niektoré baculatejšie maličky su tiež pekné. To už závisí od konkrétnej slečny.“⁹⁵

*Pedofil „Mack“
(preferencia na dívky od jednoho do 8 let)⁹⁶*

5 O cílech, etapách, metodice, problémech i otázkách

Sexuální, rodinná, či jinak nazvaná výchova zabývající se v předchozích kapitolách popsanou tematikou, by měla probíhat jednak ve škole, ale také v rodině. Škola musí rodiče informovat o záměrech výuky i o jejím obsahu. Rodič by se měl podílet na této výchově, doplňovat a upevňovat znalosti dítěte ze školy. Stejně tak škola musí kooperovat s rodiči. Rodiče mají právo se sexuální výchovou ve škole nesouhlasit.⁹⁷

Rodiče by měli své dítě již před počátkem školní docházky přiměřeným způsobem poučit o nebezpečí při kontaktu s cizími a neznámými lidmi, říká Pšenička.⁹⁸ Poté by se děti v průběhu školní docházky měly dozvídat postupně více a více informací a problematika sexuální výchovy by se měla uzavřít s ukončením povinné školní docházky v deváté třídě, nebo v jejím ekvivalentu na víceletých gymnáziích.

---

⁹⁵ <http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=15&t=402>

⁹⁶ <http://www.pedonia.com/memberlist.php?mode=viewprofile&u=60>

⁹⁷ TÄUBNER, Vladimír. *Metodika sexuální výchovy pro učitele, vychovatele, rodiče a studenty učitelství*. Praha: Fortuna, 1996. ISBN 80-7071-029-2., strana 10

⁹⁸ PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0., strana 98

U nás v mateřské škole, ve které pracuji, se podobně jako v doporučení Pšeničky, této problematice tematicky věnuje jeden týden za čtvrt roku. Starší děti hrají hry na toto téma, mladším vysvětlujeme jak někomu říci, že se jim něco nelíbí, ale přitom nebýt zlý nebo ošklivý. Vysvětlujeme, proč se mají držet vždy u známého dospělého, jak se bavit s cizími lidmi, pokud jsou pouze s jedním z rodičů, a proč se o samotě vyhýbat cizím lidem, nic si od nich nebrat, nenastupovat k nim do auta atd., případně jak si přivolat pomoc. A také pokud budou samy a budou mít z někoho opravdu velký strach, proč je nejlepší utéct někam, kde je hodně lidí.

5.1 Cíle výzkumu

Ve svém výzkumu budu zjišťovat, jak jsou děti na prvním stupni základní školy připraveny čelit hrozbě v podobě cizí osoby. Jednak mě zajímají teoretické předpoklady, kdy se budu ptát rodičů, zda a jak se mimoškolně zdokonaluje sebeochrana jejich dětí. Experimentálně také ověřím situaci v praxi. Výstupem mého kvalitativního výzkumu bude vyhodnocení výsledků ze zkoumání na malé skupině, zhodnocení shodných a rozdílných rysů v chování rodičů, dětí a jejich zdůvodnění.

5.2 Etapy výzkumu

Můj výzkum se bude skládat z několika etap. Nejprve musím sehnat školu, se kterou budu spolupracovat, přesněji ředitele, či ředitelku základní školy, který bude natolik odvážný, že mě v mém tématu a výzkumu podpoří a umožní mi zúčastnit se třídních schůzek. Dalším krokem bude samotná účast na třídních schůzkách, kde přijde další přesvědčovací fáze. Tentokrát již nebudu přesvědčovat vedení školy, ale konkrétní rodiče, aby mi umožnili otestovat své děti. Poslední fází, na kterou se mohu připravovat již před třídními schůzkami, je výzkum mezi rodiči. Pomocí otázek budu zjišťovat, jakým způsobem probíhá prevence v samotné rodině, jak se na tuto problematiku dívají sami rodiče a jaká rizika v životech svých dětí vlastně vidí.

5.3 Metodika a její problémy

Se sexuální výchovou se spíše než slovo učitel pojí slovo vychovatel. Je také nutná spolupráce školy a rodiny. Roli sexuálního vychovatele zastupuje každý v okolí dítěte, ať je to učitel, rodič, ostatní příbuzní nebo různí vychovatelé a vedoucí. Přímou a cílenou, či nepřímou a nevědomky se různými formami utváří názor a postoje dítěte na odlišné stránky zahrnuté v sexuální výchově, jako je mateřství a rodina, ale také alkoholismus, narkomanie, případně kontroverznější otázky jako prostituce, eutanazie nebo potrat. Dítě vnímá různé názory různých lidí, což mu pomáhá utvářet si názor vlastní. Školní předmět sexuální výchova by měl cíleně posilovat znalosti této problematiky, vysvětlovat nesrovnalosti, domněnky a polopravdy.⁹⁹

Informace předávané dítěti by měly být pravdivé a přiměřené věku. Pokud je vychovatelem učitel, měla by jeho výuka korespondovat s vědeckým poznáním a využívat znalosti dítěte z jiných předmětů, mimo jiné hlavně z biologie či chemie. Velkou překážkou pro sexuální výchovu, stejně tak pro vědu jako takovou, jsou některá náboženská dogmata. Učitel musí respektovat přání rodičů a dětí a musí akceptovat alternativní názory a postoje prolínající se školním kurikulem od velkého třesku přes sexuální výchovu až po křížové výpravy. Nemůže proti vůli rodičů informovat děti, ať se jedná o problematiku početí či potratu. Rodiče mají právo nechat své dítě z výuky takovýchto témat vyjmout. I v případě výuky nevěřících dětí učitel musí používat správné termíny a pojmy, zvláště pak dotýká-li se choulostivých témat jako je sexuální chování či výuka o pohlavních orgánech. Postupovat je třeba s ohledem na věk a zralost dítěte i v případě používání výukových pomůcek.¹⁰⁰

Sexuální výchova by v ideálním případě měla probíhat koedukovaně, což znamená, že výuka by měla zahrnovat dívky i chlapce. Jiná situace nastává, pokud přijde na intimní

---

⁹⁹ TÄUBNER, Vladimír. *Metodika sexuální výchovy pro učitele, vychovatele, rodiče a studenty učitelství*. Praha: Fortuna, 1996. ISBN 80-7071-029-2., strana 10

¹⁰⁰ TÄUBNER, Vladimír. *Metodika sexuální výchovy pro učitele, vychovatele, rodiče a studenty učitelství*. Praha: Fortuna, 1996. ISBN 80-7071-029-2., strana 11

dotazy, semináře či nějaká přiznání nebo řešení problémů. V této situaci lze jednat s žákem individuálně či ve skupině rozdělené podle pohlaví žáků.¹⁰¹

Škola, literatura, různí školitelé, média i všichni ostatní podle mého názoru věnují zbytečně mnoho pozornosti problematice viru HIV a nemoci AIDS. Ano, každý by tuto nemoc měl znát a ano opravdu každý by se jí měl bát. Proto je důležité vědět, jak se přenáší a jak se proti ní bránit. Na svém místě pak ale rozhodně není školitel, který, aby si mohl odškrtnout provedené školení a dostat výplatu, je schopen holčičku ve čtvrté třídě naučit, že HIV je retrovirus, který se váže na CD4 receptor T-lymfocytů, aniž by tušila, co je to vlastně pohlavní styk nebo třeba kondom. Navíc v našich podmínkách není HIV rozhodně tou největší hrozbou, která v nechráněném náhodném sexu na lidi číhá. Zeptejte se ale dětí, co všechno vědí o hepatitidě typu C. Navíc není třeba dítě strašit selháním imunitního systému, myslím, že pubertální kategorii, které by se podle mě měla tato prevence nejvíce týkat, vidina po diskotéce získané kapavky odradí od nechráněného sexu dostatečně, zvláště poskytneme-li jí pár názorných fotografií.

5.4 Výzkumné otázky

Tato část bakalářské práce je zaměřena na zjišťování, zda a jak rodiče dětí prvního stupně základní školy poučují své děti o sebeochraně, jak hledí na možná rizika a zda jsou si jich vůbec vědomi. Jestli se v této problematice spoléhají především na školu, se školou spolupracují a kooperují či své dítě vzdělávají a poučují o této problematice hlavně svými vlastními metodami podle vlastního úsudku a na školu se nespolehají. Ke zjištění potřebných informací mám pro všechny rodiče připravené čtyři základní otázky, které na základě jejich odpovědi mohou být doplněny podotázkami. Pokud to půjde, nechám samozřejmě mluvit rodiče samostatně, nebudou-li odbočovat od tématu. Můj výzkum je kvalitativní a bude probíhat formou strukturovaného nebo polo-strukturovaného rozhovoru s předem připravenou osnovou, kde každá z otázek má svou nezastupitelnou roli.¹⁰²

---

¹⁰¹ TÄUBNER, Vladimír. *Metodika sexuální výchovy pro učitele, vychovatele, rodiče a studenty učitelství*. Praha: Fortuna, 1996. ISBN 80-7071-029-2., strana 11

¹⁰² SEBERA, Martin. *Vybrané kapitoly z metodologie*. Vyd. 1., Brno: Masarykova Univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-5963-4.

5.4.1 První otázkový okruh

1. Jak často necháváte dítě doma samotné?
  - 1.1. Úplně samotné?
  - 1.2. Hlídá Vám dítě také někdo cizí?
  - 1.3. Má sourozence, který jej může hlídat?
  - 1.4. Při jakých příležitostech necháváte dítě samotné?
  - 1.5. Na jak asi dlouho?
  - 1.6. Od kolika let?

První otázka a její podotázky směřují na zjištění, jestli rodiče nechávají své dítě doma bez dozoru. Neupozorňuje přímo na nebezpečí a ani nedává rodičům příliš prostoru k hlubšímu zamyšlení, zjišťuje jen fakta a skutečný stav. Přesto si je každý rodič jistě vědom rizika, které nastává, pokud své dítě nechá doma bez dozoru, případně v dohledu někoho cizího mimo rodinu ať je to známá, sousedka či třeba paní na hlídání. Cílem této otázky je odhalit, jak často se dítě vyskytuje samo uvnitř uzavřeného prostoru tvořeného domem či bytem. Toto uzavření ho z jedné strany jistým způsobem chrání před okolím, z druhého pohledu mu ale znemožňuje nebo snižuje možnost útěku či dovolání se případné pomoci. Zvláštní situace nastává, pokud je dítě doma se svým sourozencem. Jistě se tím snižuje možnost nějakého napadení ze strany třetí osoby.

5.4.2 Druhý otázkový okruh

2. Chodí Vaše dítě samo venku?
  - 2.1. Chodí samo do školy, ze školy nebo družiny, či na kroužky a jiné volnočasové aktivity?
  - 2.2. Chodí ven s kamarády?
  - 2.3. Chodí např. nakupovat (pro rohlíky atd.)?
  - 2.4. Jak daleko od domu/bytu se dítě pohybuje bez dozoru?
  - 2.5. Navštěvuje Vaše dítě zájmové kroužky?

Druhá otázka s podotázkami je, podobně jako ta první, věcná, mířená na reálný stav věci. Rodiče pracující například ve směnném provozu či od brzkých ranních hodin a tudíž nemohou vždy doprovázet své děti do školy nebo je z ní vyzvedávat. Možností je v některých školách ranní družina, dále odpolední družina, výpomoc babiček a rodiny a nelze opomenout, stejně jako v první otázce, člověka mimo rodinu. Dále chodí žáci na prvním stupni základních škol odpoledne sami ven, ať na hřiště, „za barák“ či je rodiče mohou poslat například pro pečivo. A konečně, děti tohoto věku velmi často tráví svá odpoledne v různých zájmových spolcích a sportovních oddílech. Rizikové v tomto případě mohou být jak samotné aktivity pod vedením volnočasových pedagogů, trenérů či různých nadšenců, tak také přesuny mezi domovem, školou, hudební školou, hřištěm, stadionem, domem dětí a mládeže atd. Pokud se dítě pohybuje samo venku, zásadní pro stanovení rizika je z pohledu rodičů perimetr tohoto pohybu. Do jaké vzdálenosti od školy či domu se dostane, zda chodí pěšky nebo využívá třeba městskou hromadnou dopravu. Roli hraje také, pokud cestu sdílí například s dalším spolužákem či kamarádem.

5.4.3 Třetí otázkový okruh

3. Poučovali jste Vaše dítě o sebeochraně?

- 3.1. Myslíte si, že informace, které nabyde ve škole jsou dostatečné?
- 3.2. Existuje podle Vás nějaká oblast, ve které je třeba se zlepšit?
- 3.3. Na co Vy konkrétně dáváte největší důraz?
- 3.4. Spoléháte na to, co se dozví ve škole?

Třetí otázka již cílí přímo na rodiče a jejich postoj k informování dítěte, zjišťuje jeho postoj k práci školy v této problematice. Snaží se zjistit, zda rodič vyvinul nějakou vlastní iniciativu vůči vlastnímu dítěti či škole, jestli přišel z jeho strany nějaký impulz, který by této spolupráci dal možnost rozvinout a prohloubit se. Dále zjišťuje, čeho se konkrétní rodič u svého dítěte nejvíce obává, zda je to šikana, týrání, únos či sexuální zneužívání. Cílem ale není jen zjistit, jestli a jak rodiče poučují své děti. Tato otázka by měla také rodiče podvědomě donutit uvažovat o této problematice, o svém přístupu,

případně je popostrčit ke zvýšení intenzity osvěty a doplnění informací svých dětí v otázce jejich bezpečí.

5.4.4 Čtvrtý otázkový okruh

4. Myslíte si, že hrozba přepadení, únosu, zneužití či jiného sexuálně motivovaného útoku nebo fyzického napadení Vašeho dítěte je reálná?

4.1. Myslíte si, že žijete v bezpečné lokalitě?

4.2. Myslíte si, že je vaše dítě v bezpečí?

4.3. Myslíte si, že pro ochranu svého dítěte jste učinili vše potřebné?

Otázka čtvrtá je zároveň poslední. Může proto rodiče trochu znejistět, případně je ještě více donutit k přemýšlení nad bezpečím svého dítěte. Rodičům zde jistě nebude příjemné odpovídat, jestli si myslí, že je jejich dítě v bezpečí, protože pokud budou upřímní, budou si muset připustit, že jisté riziko tu existuje a to pro ně může být velmi těžké. Nejosobnější je podle mého názoru podotázka 4.3., zda si rodič myslí, že pro ochranu svého dítěte učinil vše potřebné. Je tu jistá pravděpodobnost, že někteří rodiče na takovou otázku nebudou chtít odpovědět a poté již nebudou chtít odpovídat na vůbec žádné otázky. Proto jsem tuto otázku zařadil až na samý konec, kdy mám již odpovědi na všechno potřebné, a necitlivé položení osobní otázky mi neodebere další data. Každá emotivní reakce rodiče je pak dle mého názoru pozitivní, donutí je to zamyslet se nad touto problematikou a v nejbližší době, při rozhovorech uvnitř rodiny bude tomuto tématu věnována pozornost a ve vztahu k dětem se rodiče budou snažit posílit jejich dovednosti a množství jejich informací, případně učiní další kroky ke snížení rizik.

„Dnes je mi 46 let a mám za sebou pohnutý život. Byla jsem zneužívána od svých šesti let. Dva a půl roku. Pak se zabil. Nevím, jestli byl pedofil. Kdyby jste věděli, jak moc mě to poznamenalo... Na samotný sex bych zapoměla, ale že ze mně udělal spoluhříšníka... Rozdělil mě. Od té doby jsem nebyla celistvá. Jedna moje část si myslela, že je dobrá, druhá, že je špatná. A ta druhá převládá do dnes.

Mám problém žít sexuálně. Pořád si myslím, že dělám něco špatně. Že jsem jaksi závadová... Nebudu to rozpisovat. Je to opravdu tragické.

Já chápu, že jste se tak narodili. Že to není váš vrtoch mít za sexuální objekt děti. Ale moc vás pro tu svoji zkušenost prosím, aby jste se ovládali. Je mi jasné, že pedofilní zóna je stejná, jako každá jiná. Že jsou v ní introverti, extroverti, masochisti, sadisti, abstinenci, alkoholici... Máte to těžké. Ale my oběti to máme těžší...

Mně člověk, který mě zneužil, zničil život...“¹⁰³

Zneužívána „Hana“

6 O třídních schůzkách a jejich nástrahách

Kromě rozhovorů s rodiči zmíněných v kapitole páté, chtěl jsem ve své bakalářské práci také prakticky ověřit, jestli a jak jsou děti z prvního stupně základní školy schopné odolat dospělému, jsou-li samy doma. Proto jsem se vlastně na začátku pro toto téma rozhodl. Také jsem měl od začátku jasnou představu. Domluvím se s určitou školou na své účasti na třídních schůzkách, kde se setkám s rodiči, to znamená tak, aby mě jejich děti neviděly. Já rodičům přednesu plán svého experimentu a oni s ním budou souhlasit, protože za prvé budou zvědaví, jak jejich dítě obstojí, a za druhé jim vysvětlím, že pokud dítě otevře dveře mě a zjistí, že to byl průšvih, už to nejspíš nikdy víc neudělá. Já poté experiment zrealizuji.

---

¹⁰³ <http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?f=19&t=2365>

6.1 Vlastní vize

Samotný můj výzkum bude spočívat ve vyzkoušení či otestování dětí. Já, potencionální úchyl, zločinec a násilník, zazvoním u bytu nebo domu, kde je ono zkoušené dítě z prvního stupně samo doma. Předem jsem se totiž samozřejmě s maminkou a tatínkem, nebo jedním z nich dohodl, že jdou jakoby nakoupit, i když ve skutečnosti budou po celou dobu poblíž. Pod určitou záminkou se pokusím dítě přesvědčit, aby mě pustilo dovnitř. Buď pustí, či ne, to bude záležet na konkrétním případě. Poté si s dotyčným dítětem a jeho rodiči sedneme a vysvětlíme si, co bylo správně a co ne. Já budu mít svá data, dítě bude mít velký zážitek, důrazné poučení a důležitou zkušenost a rodiče zase získají jistotu, že jejich dítě podstoupilo v této oblasti to nejinteraktivnější možné školení a že pravděpodobnost, že někomu v budoucnu otevře dveře, tak výrazně klesá.

Abych zvýšil své šance na úspěch, chtěl jsem si vybrat školu na sídlišti panelových domů. Jako prodejce internetu jsem si totiž uvědomil, že pro lidi je psychologicky výrazně přijatelnější pustit z chodby v domě někoho do svého bytu, než pustit někoho z ulice do svého domu. A když to tak funguje u dospělých, proč by to tak nemělo fungovat u dětí, říkal jsem si.

Vymyslel jsem, buď sám, s kamarády, spolužáky nebo zaslechl v médiích či při přednáškách ve škole množství nejrozumnějších tipů a nápadů, jak by se takové dítě dalo přesvědčit, aby neznámému člověku otevřelo dveře. Některé byly podlézavé, úlisné a nenásilně vtíravé, ty si myslím, že by spíše použil pedofil při své snaze dostat se dovnitř skrze kamarádství a kladný vztah s dítětem. Jiné byli nátlakové, agresivní, s výhrůzkami nebo vydíráním, které by podle mého názoru použil spíše sadista, zloděj či násilník, kterému jde více o majetek nebo o tělo dítěte. Opravdu si nepřeji, aby se z mé bakalářské práce stal mezi takovými lidmi návod či příručka, proto je zde, ani v následující kapitole s dovolením nezmíním, pohovořit o nich můžeme při obhajobě mé práce.

6.2 Třídní schůzky

Vyhledal jsem si na internetu školy, které vyhovovaly mým požadavkům, a také data jejich třídních schůzek. První zásadní problém přišel ve chvíli, kdy jsem se pro

konkrétní školu rozhodl a zavolal paní ředitelce. Upřímně řečeno, zrovna vstříc mi nevyšla a se slovy: „*Něco takovýho ve své škole nikdy nedovolím!*“ mi zavěsila. Naštěstí v Praze je škol velké množství a tak jsem obtelefonovával další a další.

„*Děkuji, o toto opravdu nemáme zájem.*“

„*Máme jen individuální třídní schůzky a tam já Vás nepustím.*“

„*Vy ste se snad úplně zbláznil, co že to u nás ve škole chcete?!*“

Po velmi dlouhém snažení a zhruba patnácti kontaktovaných školách ve všech možných i nemožných lokalitách jsem došel k Základní škole U Krčského lesa a zavolal paní ředitelce, inženýrce Malinové. Rozhovor to také nebyl úplně jednoduchý a nezněla vůbec přesvědčeně. Řekl jsem jí, že už začínám být zoufalý, že ona je moje poslední šance. Doslova jsem ji „*překecal*“ a uprosil, takže mi nakonec dala šanci, ať prý přijdu na třídní schůzky, přednesu svůj návrh před zástupci rodičů a oni ať sami rozhodnou, jestli o něco takového mají zájem nebo ne.

Účast na třídních schůzkách pro mě byla absolutně nová a trochu děsivá zkušenost. Nejdříve, než to celé vypuklo, jsem se s paní ředitelkou sešel v ředitelně a ještě jednou jí velmi podrobně vysvětlil, co je mým cílem a s čím, že chci před rodiči vystoupit. Když mi to schválila, tak mě se slovy: „*Tak to tedy zkuste, hodně štěstí.*“ navigovala do jedné z učeben. Před samotnými schůzkami se zde totiž scházejí vybraní rodiče v jakémsi spolku, kde z každé třídy zasedá jeden rodič, který zde funguje jako zástupce celé třídy. Hlavní body probírané spolu s paní ředitelkou a užším vedením školy poté tlumočí zbytku rodičů, jejichž děti chodí také do té či oné třídy. Probíraly se zde nejrůznější záležitosti školy, problémy s předáváním dětí rodičům ve školní družině počínaje, plánováním sportovních kurzů konče. Asi po tři čtvrtě hodiny se na pořadu dne ocitl úplně poslední bod schůze a podle vyjádření paní ředitelky také doslova „*zlatý hřeb programu*“. Tedy já.

Stoupl jsem si na stupínek před rodiče dětí ze všech tříadvaceti tříd a vysvětlil jim, o co se snažím a pokouším, přičemž jsem je několikrát ujistil, že mým cílem rozhodně není vystrašit jejich děti k smrti, ani se je pokusit znásilnit. Byl jsem si vědom výběru velice netradičního tématu a kontroverzního způsobu výzkumu, reakce rodičů tomu také naprosto odpovídala, přesto jsem byl překvapen, jaká se strhla diskuze. Opravdu snad každý v místnosti měl názor, který chtěl vyjádřit, zodpověděl jsem velkou řádku dotazů a vyslechl si mnoho kladného i záporného. Když se situace uklidnila, rodiče se rozešli.

Mě si vzali s sebou do svých tříd tři rodiče, takže celé jsem to během toho odpoledne opakoval ještě třikrát. Získal jsem tak jistou praxi, co zdůraznit a čemu se raději vyhnout, takže v poslední třídě to již proběhlo poklidně, dokonce s pozitivní zpětnou vazbou. Když jsem se po třídních schůzkách znovu sešel v ředitelně s paní ředitelkou, pogratalovala mi, že to byl velký úspěch, a že to opravdu nečekala. Společně jsme shodli, že asi třetině rodičů se můj výzkum opravdu líbí, a že spolupráce s nimi vypadá velmi reálně. S tímto jsme se rozloučili a já odešel.

Ihned jak jsem opustil budovu školy, mi však došlo, že jsem provedl obrovskou a zásadní chybu. Na schůzi zástupců tříd, poté i v jednotlivých třídách, jsem totiž vždy na konci svého „vystoupení“ zanechal rodičům svůj kontakt napsaný velkými písmeny a čitelně na tabuli (v podobě jména, mailové adresy a telefonního čísla). V ten daný moment mi to přišlo jako nejjednodušší a nejelegantnější řešení, což tedy možná i skutečně bylo. Rozhodně to však nebylo řešení nejefektivnější a také jsem si hned vyčítal, že jsem si tuto část dopředu lépe nepromyslel.

Uvědomil jsem si, že na v tu chvíli přesvědčené rodiče jsem si měl vzít kontakt já a nespolehat na to, že se ozvou, protože jak se ukázalo, neozvou.

6.3 Názory rodičů

Kromě zhruba třetiny rodičů, kteří s mým výzkumem souhlasili a byli nadšení, což mě velmi potěšilo a motivovalo a většiny rodičů, kteří by byli pro, nejít však o jejich vlastní děti, vyslechl jsem i názory rodičů, kteří s něčím takovým hrubě nesouhlasili. Jejich argument byl v celku oprávněný, pro děti to prý bude velmi stresující, zničí to jejich důvěru k cizím lidem, možná i k samotným rodičům.

„Jak se ty děti budou cítit, když zjistí, že je vlastní rodiče chtějí testovat?“

To, že je to k dětem samotným kruté jsem si moc nepřipouštěl a ani apokalyptická představa, že za sebou nechám zástup zdeptaných dětí, mě v mém nově nabytém badatelském nadšení nezastavila.

Mohu se jen domnívat, proč se mi při tak velkém zájmu na třídních schůzkách posléze ozval jen velmi minimální počet rodičů. Značné množství ztracených kontaktů přisuzuji svému spoléhání se na rodiče, že kontaktují oni mě. Buď zapomněli, ztratili

kontakt, který si zapsali, ztratili zájem, změnili názor nebo se jim s odstupem času zkrátka jen nechtělo někomu psát či volat. Ať to bylo z jakéhokoli důvodu, drtivá většina z nich ztratila svá „ramena“ z třídních schůzek, kdy před ostatními rodiči prohlašovali: „*Toho se určitě zúčastníme!*“.

Na třídní schůzky se z pravidla dostavuje jen jeden z rodičů, neměl jsem tak šanci působit na celou rodinu. Jsem tedy toho názoru, že také často mohla nastat situace, kdy jeden z rodičů přišel souhlasící s mým výzkumem z třídních schůzek domů, zkonzultoval tuto problematiku s rodičem druhým, který s tím nesouhlasil a potom se rodina jako celek rozhodla nezúčastnit.

Jistých kontaktů jsem neměl mnoho, měl jsem ale vymyšlené způsoby, jak získat na svou stranu další rodiče. Doufal jsem, že s pomocí školy a paní ředitelky bych se rodičům připomenul ve formě nejspíše lístečků, které by děti přinesly ze školy domů, tím by se znovu rozdmýchal jejich zájem a pár dalších rodičů by se ozvalo. Byla tu i krajní možnost, že se pokusím znovu absolvovat třídní schůzky znovu a poučen z chyb, získám jiné rodiče na jiné škole. Konečně, jako záložní plán jsem byl dohodnutý s rodiči ve školce, ve které pracuji. Ti mi slíbili, že v případě potřeby můžu otestovat jejich starší děti z prvního stupně, které mě neznají, případně mi dohodnou jejich kamarády a spolužáky, protože s rodiči těchto dětí se znají.

Celkově jsem měl hodně možností, kde sehnat další rodiče, ve svém okolí jsem totiž v průběhu dlouhých měsíců příprav rozhlašoval, na co chystám, a někteří říkali, ať se ozvu, že budou rádi. Výhodou i nevýhodou byl fakt, že se jedná velmi kontroverzní téma, které v lidech a zvláště mezi rodiči dětí vzbuzuje velké množství emocí a značný zájem. Já tak musel mnohokrát podstoupit názorové střety, vyhrát i prohrát množství argumentačních bojů a projít zajímavými i únavnými filozofickými rozhovory.

Rozhodl jsem se, že nejdřív na minimálním vzorku otestuji nejprve sám sebe a svoji vlastní metodu výzkumu. Poté jsem měl v plánu shánět další rodiče. Na to již však v praxi nikdy nedošlo.

„Od té doby žil Schwarz s námi. Chodil za mnou do koupelny, chodil za mnou, když jsem v noci ležela v posteli, bral mě samotnou bez mámy na koupaliště, v létě mě v moři přesvědčoval, abych se koupala nahá. Schwarz dělal všechny ty věci, které se nazývají zneužíváním. Schwarz mi pouštěl porno, Schwarz mě nutil listovat v sedmi letech Bravičkem a nahlas předčítat z rubriky „Láska, sex a něžnosti“. Schwarz mě od deseti let kontroloval a prohlížel, prý aby věděl, jak se vyvíjím. Schwarz nikdy nešel přes můj odpor, protože jsem mu odpor nekladla.

Ted' řeknu něco, za co se stydím, ale o čem si myslím, že bylo asi určitou obranou vůči tomu zneužívání: v rané pubertě mi naplno došlo, co se Schwarzovi líbí a jak se s tím dá pracovat. Stala se ze mě taková malá vychcaná prostitutka. Chtěla jsem vyšší kapesné? Vyžehlit průser, kdy mě ředitelka načapala za školou s cigárem v ruce? Povolit noční horor v televizi? Stačilo se po sprchování projít kolem Schwarze jenom v ručníku – a bylo to. Zní to hnusně, ale bylo to tak. Ovládali jsme se navzájem.“¹⁰⁴

Zneužívaná „Marie“

7 O kůzlátkách a vlkovi co sliboval

»Byla jednou jedna stará koza a ta měla sedm kůzlátek. Velmi je milovala, jako jen matka může milovat své děti. Jednoho dne musela jít do lesa na trávu. Svolala si kůzlátka a pravila: „Milované děti, já musím do lesa. Bud'te tu hodné, dobře zavřete dveře a mějte se na pozoru před vlkem. Ten netvor se často vydává za někoho jiného, ale podle jeho hrubého hlasu a černých tlap ho vždycky poznáte.“ Kůzlátka odpověděla: „Milovaná maminko, budeme se míti na pozoru, můžete jít bez obav.“ Tak odešla koza do lesa.«¹⁰⁵

7.1 Experiment

Po mnoha krocích v jednotlivých etapách, dlouhých přípravách a důkladném plánování jsem se konečně dostal k realizaci experimentální části svého výzkumu. Navštívil jsem osamocené děti v jejich domovech a vyzkoušel, jestli a za jakých okolností otevrou dveře neznámému člověku.

---

¹⁰⁴ <http://www.pedofilie-info.cz/jak-jsem-zila-do-triceti-se-dvema-tatinky-jak-ode-me-ten-druhej-odesel-proc-se-na-nej-ani-trochu-nezlobim-a-co-ty-vlasy/>

¹⁰⁵ <http://www.pohadky.org/index.php?co=pohadka&pohadka=410>

7.1.1 Pokus první

Prvním dítětem, kterému jsem se zkoušel vloudit do bytu byla holčička ze druhé třídy, říkejme jí třeba *Kája 1*. Doma sama zůstává jen naprosto výjimečně po dobu maximálně patnácti, dvaceti minut. Bydlí s oběma svými rodiči v panelovém domě. Tatínek byl ještě v práci, maminka jí řekla, že jde nakoupit, vpustila mě do domu, ukázala mi, o který byt se jedná, postavila se za roh a celá nervózní poslouchala. Já byl nervózní úplně stejně jako maminka.

Zazvonil jsem.

Zazvonil jsem znovu.

Zazvonil jsem potřetí.

Zaklepal.

Zabouchal.

Zavolal na ní přes dveře jejím jménem.

A nic se nestalo. *Kája 1* se zkrátka rozhodla, že není doma, za dveřmi nebylo nic slyšet, žádný pohyb, žádné dýchání. Po několika minutách jsem to vzdal a řekl jsem mamince, ať raději odemkne. *Kája 1* seděla usměvavá v obývacíku na zemi, hrála si s panenkami a říkala mamince: „*Někdo tu bouchal, ale já sem dělala, že tu nejsem, jak si mi říkala*“

7.1.2 Pokus druhý

Druhým „testovaným objektem“ byl chlapec, nazvěme ho *Kája 2*. Je to žák čtvrté třídy, žije se svými rodiči v cihlovém bytovém domě. Rodiče mu řekli, že se jdou projít do školky, kde vyzvednou mladšího sourozence. Normálně *Káju 2* doma příliš často samotného nenechávají, ale občas taková situace nastane, i když ne na dobu delší než dvě hodiny. V takovém případě mu nechávají zapnutý počítač od kterého se podle slov maminky „*neodtrhne ani kdyby hořelo*“. Do domu mě nepustili. Tatínek mi totiž řekl, že dveře jsou neustále zavřené a cizí člověk se dovnitř opravdu lehce nedostane, prý jestli chci simulovat reálnou situaci, měl bych se dovnitř dostat sám.

Zazvonil jsem proto na jejich sousedku.

„*Haló, kdo je to?*“

„Dobrý den, vodovody a kanalizace, máme hlášení, že nám to tu někde teče, pusťte mě prosím dovnitř, ať se můžu podívat jestli to není u Vás v domě“

Díky interkomu a bzučáku jsem ocítl uvnitř domu během necelé minuty. Zdálo se, že na tatínka to udělalo celkem dojem. Oba rodiče šli se mnou nahoru a ukázali mi, který je jejich byt.

Zaklepal jsem, protože zvonek u bytu neměli.

Nic

Zaklepal jsem znovu, důrazněji.

Nic.

Seběhl jsem dolů ke zvonkům a zvonil na *Káju 2* jak jsem jenom mohl.

Nic.

Po nekonečných pěti minutách běhání ke zvonku, bušení na dveře, volání a dobývání se do bytu jsem to vzdal.

Rodiče otevřeli dveře, všude ticho a nikde nikdo.

Kája 2 totiž seděl za zavřenými dveřmi svého pokoje u počítače, na uších měl sluchátka a absolutně nevěděl o světě. Vůbec si nevšiml, že jsem bouchal a zvonil. Vlastně si ani nevšiml, že jeho už rodiče přišli domů. Střílel „*zombieky*“ v počítačové hře a okolní svět pro něj přestal existovat.

7.1.3 Pokus třetí

Třetí byla holčička, pro tuto práci ji pojmenuji jako *Kája 3*. Chodí do třetí třídy a žije sama s rozvedenou maminkou a králíkem *Tomem* v panelovém domě. Pokud potřebuje maminka někam odejít na déle než asi hodinu, hlídá ji babička, která bydlí nedaleko.

Zazvonil jsem.

Byl slyšet dětský dupot ke dveřím, nic ale neřekla.

Tak jsem zazvonil podruhé.

Žádná reakce.

„Kájo 3, slyšíš mě?“ Vim, že tam seš!“

Žádná reakce.

Začal jsem být naštvaný. Už třetí dítě se mnou nekomunikuje! V tu chvíli jsem měl vztek, že mi to ty rodiče dělají snad naschvál, určitě řekli svým dětem, že přijdu, určitě jim řekli, ať mě ignorují. Každý normální dítě přece běží ke dveřím a ptá se: „*Kdo to je?*“ nebo ne?! A tak jsem celou svou přípravu a strategii, ve které jsem chtěl holčičku přemluvit k otevření dveří přes postupně budovanou důvěru díky informacím o králíkovi získaných od maminky, hodil za hlavu. Prostě už jsem byl frustrovaný a tak jsem bez přemýšlení vypálil to nejsilnější, nejnaléhavější a nejagresivnější, co jsem měl.

Vystrašená holčička mi otevřela dveře a rozbrečela se na celé kolo. Ano, povedlo se, dostal jsem se do bytu. Ale vyděsil jsem devítiletou holku, její matka mě od té doby nejspíš nenávidí a i mně samotnému z toho bylo na nic. Tohle se těžce nepovedlo a já to opravdu nezvládl. Dovnitř jsem ani nešel, odešel jsem, jak to jen šlo. Utekl jsem jako malý kluk.

7.2 Shrnutí

Jedno dítě mě ignorovalo. Jedno dítě ignorovalo kromě mé osoby i celý okolní svět. Jedno dítě jsem strašlivě vylekal a opravdu mě to mrzí. V tomto momentě jsem se rozhodl svůj výzkum ukončit, protože jsem zjistil, že to zkrátka vůbec nefunguje podle mých představ a ani zdaleka nenaplnuje moje očekávání. I když jsem jednotlivým rodičům při dohadování podrobností opakovaně zdůrazňoval, aby své dítě nepoučovali a nevarovali o nic víc než normálně, když odcházejí, někteří to zřejmě nebyli schopni dodržet. Touha a přání aby jejich dítě uspělo je pro ně natolik silná, že poruší i jednoduché pravidlo. Ti skeptičtí rodiče z třídních schůzek měli pravdu, dopadlo to přesně tak, jak mi předpovídali. A já jsem si svůj výzkum naivně představoval jako fajn hru, kdy si s dětmi budu skrz dveře mile povídat a hledat kličky a možnosti, jak je přesvědčit a oni mi ve své bláhovosti uvěří a otevřou. Poté přijde maminka, dítěti řekne, že to byla jen hra. Nakonec si spolu všichni dohromady s usměvavým dítětem sedneme a popovídáme si o sebeochraně dětí. Ale k tomu jsem se ani jednou nedostal.

Spíše než zjištění skutečného stavu, přesvědčil jsem se o své vlastní schopnosti či spíše neschopnosti, což pro mě byla celkem velká rána. Provedl jsem jen tři pokusy a tak si netroufnu dělat velké a obecně platné závěry. Přes to všechno ano, podle mého názoru

se dospělý člověk dokáže samotnému dítěti dostat do bytu. Pokud se pro to rozhodne bez ohledu na následky pro dítě, je podle mě velmi pravděpodobně, že se mu to povede, bude-li s ním dítě komunikovat, či ho alespoň poslouchat. Způsob, jak se mohou děti v takovéto situaci ochránit je hrát si, koukat na pohádku, mít sluchátka na uších, zkrátka vůbec nereagovat na zvonění a bouchání či volání, nechodit ke dveřím, nechodit do chodby a zůstat na místě, zkrátka nekomunikovat. V případě, že se dotyčný nerozhodne proniknout do bytu násilím skrze zamčené dveře, zdá se mi to jako v celku spolehlivý způsob, jak se mohou ochránit. To je tedy má rada pro rodiče. A je to také to jediné, co jsem zjistil.

„25. května 2007 předal otec Honzika (5ť) jeho matce Antonii Staškové, která ho měla mít na víkend. Tehdy ho viděl naposledy. O dva týdny později soud sice rozhodl, že chlapec bude v péči otce, ten se toho ale domáhal marně. V prosinci téhož roku se pak žena rozhodla chlapečka zabít. S partnerem Pavlem Greplem mu vykopali hrob a nad ním ho Stašková pobodala. Prý ho při tom držela za ruku a povídala si s ním. Chlapec jí podle Grepla ještě říkal: „Maminko, neboj se, já ti neumřu.“ Honzík v bolestech umíral podle znalců tři až čtyři hodiny. Stašková u soudu řekla, že mu nepomohla, protože by jí ho stejně vzali. Chlapce nakonec v autě udusil Grepl, prý proto, aby se netrápil. Jeho tělíčko zakopali, nakonec se pro něj ale vrátili. Policie ho našla v jejich autě. Stašková dostala za synovu vraždu 24 let, její přítel o čtyři roky méně.“¹⁰⁶

8 O školách a rodičích

Po nevydařeném výzkumu v terénu jsem se vrátil k otázkám pro rodiče z páté kapitoly, které by měly tvořit jádro mé bakalářské práce. Toto šetření je mnohem méně invazivní, celkově probíhalo klidně, ve vstřícné atmosféře. V Základní škole U Krčského lesa, kde jsem před tím absolvoval třídní schůzky, si mě rodiče i vedení pamatují. Vyzpovídat některé rodiče proto nebylo složité.

Abych nějak vykompenzoval svůj předchozí neúspěch, rozhodl jsem se rozšířit dotazování otázkami ještě o pár rodičů, jejichž děti navštěvují Základní školu Pasířská 72 v Jablonci nad Nisou, kde jsem já sám absolvoval první a druhou třídu základní školní docházky. Musím přiznat, že zde můj výzkum probíhal „na černo“, nic jsem s vedením školy nekonzultoval, zkrátka jsem si počkal na několik náhodných rodičů u vchodu do družiny a krátce s nimi pohovořil, abych si mohl udělat představu o tom, jestli a jak moc rozdílné mohou být v odpovědi v závislosti na lokalitě.

8.1 Porovnání škol

ZŠ U Krčského lesa – Velká základní škola obsahující třiadvacet tříd na rozlehlém sídlišti panelových domů v pražské Krči v blízkosti IKEMu. Anonymní prostředí velkoměsta a velké množství různých lidí zde kontrastuje s dětskou potřebou důvěry.

---

¹⁰⁶ <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-krimi/348757/anicka-a-pet-dalsich-hruzne-pripady-unesenych-a-zavrazdenych-deti.html>

ZŠ Pasířská 72 – O něco menší městská škola s osmnácti třídami. Specializuje se pomocí svých sportovních přípravků a tříd převážně na lehkou atletiku. Nachází se v klidné, spíše vilové čtvrti Žižkův vrch v Jablonci nad Nisou – okresním městě s necelými padesáti tisíci obyvateli.

8.2 Ukázky rozhovorů

Než jsem se pustil do samotných otázek, každému jsem vysvětlil, kdo jsem, proč se jich vyptávám a co se získanými informacemi budu dělat. Nejprve jsem si zjistil pohlaví dítěte, věk a do jaké chodí třídy. Na začátku či v průběhu rozhovoru jsem se ještě dotazoval, jestli má dítě sourozence, případně jak staré. Poté jsem již přistoupil k samotným otázkám. Zde pro představu uvádím jako příklad tři rozhovory s rodiči. Dalších deset vybraných naleznete v přílohách.

8.2.1 První ukázkový rozhovor

Rozhovor jsem vedl s maminkou, jejíž osmiletý syn chodí do druhé třídy.

„Jak často necháváte syna doma samotného?“

„*Nó, snažíme se nenechávat, ale občas nám nic jiného nezbyvá, ale to je opravdu výjimečně*“

„Řekněme třeba jednou za měsíc?“

„*Nó, zas tak výjimečně ne. Asi tak jednou za dva týdny.*“

„Jasně, a to je tedy doma úplně sám?“

„*Nó, je, ale vždycky je to tak asi hodina, maximálně dvě, nikdy nezůstává sám moc dlouho.*“

„A když potřebujete pohlídat dítě delší dobu, hlídá vám ho někdo cizí?“

„*Nene, nikdo cizí.*“

„Žádná kamarádka, sousedka, paní na hlídání?“

„*Nó, tak kamarádku bych nepovažovala za cizí, ale když potřebujeme, hlídá nám většinou moje sestra.*“

„Super. A má Váš syn sourozence? Ti ho třeba nehlídají?“

„*Má tříletou sestru, ale s tou nikdy doma nezůstává, ta jde vždycky s námi.*“

„Jo, to mi zní celkem rozumně. A kolik mu bylo asi let, když jste ho nechali doma poprvé samotného?

„*Nó, počkejte. To bylo asi tak před rokem, takže řekněme, nevím, nějakých sedm.*

„Dobře, a co chození ven? Chodí sám ven?“

„*Ne, sám ven nechodí.*“

„Vůbec nikdy? Ani do školy, ze školy, s kamarády, nakoupit nebo tak?“

„*Nenene, vždycky s ním někdo je.*“

„Dobře. A poučovali jste ho někdy o sebeochraně? Takový to nikomu neotvírej, nemluv s cizími lidmi, k nikomu nenastupuj do auta?“

„*Tak samozřejmě.*“

„To je dobře. Ve škole děti také poučují, myslíte si, že to co se tam dozví je dostatečné?“

„*Jo, nedávno tady měli nějaký policajty. Jako snaží se, myslím, že v tomhle ohledu dělají hodně.*

„Takže není oblast ve které by se měli zlepšit?“

„*Nó, tak teď mě asi nic nenapadne. Ne, jsou dobrý.*“

„A vy? Co synovi připomínáte nejčastěji?“

„*Ty dveře, jinak jsme pořád s ním, tak hlavně ty dveře.*“

„A myslíte si, že by se mu mohlo něco stát? Myslíte si že hrozby nějakého zneužívání či útoku je reálná.“

„*Já nevím. Možnost tu určitě je, ale nevím, pokud není ve škole jsme s ním skoro pořád. Opravdu nevím.*“

„To nevadí. A co vaše lokalita, Krč, myslíte že je tu bezpečno?“

„*Nó, ano, celkem ano.*“

„Takže Vaše dítě je v bezpečí?“

„*Doufám v to.*“

8.2.2 Druhý ukázkový rozhovor

U tohoto rozhovoru jsem se bavil já (J) s maminkou (M) a jejím synem (S)

J: „Budu se Vás ptát obou, co vy na to?“

M: „*Dobře, ptejte se.*“

J: „OK, takže chlape, do jaký chodíš třídy?“

S: „*Do druhý C.*“

J: „Druhá třída. To znamená, že je ti sedm, osm?“

S: „*Sedum a tři čtvrtě.*“

J: „Sedm a tři čtvrtě, to je úžasný.“

M: „*Říkám mu pořad, ať říká jenom to celý číslo, ale prostě to mu nevysvětlíte.*“

J: „Ale vždyť je to hezký. Navíc, čím přesnější data, tím lepší. Zůstáváš někdy sám doma?“

S: „*Jo.*“

M: „*No, sice jo, ale jen výjimečně. Snažíme se ho nenechávat moc dlouho, tak většinou do hodiny.*“

S: „*Ale minule sem byl sám dvě hodiny!*“

J: „Jasně... A když potřebujou bejt rodiče pryč dýl, hlídá tě někdy někdo cizí? Třeba paní sousedka nebo tak.“

S: „*Nene, vždycky mě táta veze k babičce.*“

M: „*Manžel ho většinou vozí ke tchýni, to je pravda.*“

J: „Nemáš starší ségru nebo bráchu, co tě hlídaj?“

S: „*Mam jen ségru ,Aničku‘, ale to je eště mimino.*“

J: „A nevíš, kam maminka musí jít, když seš sám doma?“

S: „*Hmm, asi nakoupit.*“

M: „*Do Lídlu, na poštu, ven s malou a tak. A když jemu se s náma nechce, tak ať zůstane doma sám.*“

J: „Ještě mi řekněte, v kolika letech jste ho nechali doma samotného poprvé?“

M: „*Sám zůstává doma až teď, tak poslední půl rok.*“

J: „Chodíš někdy sám ven?“

S: „*Jasně.*“

J: „S kámošema?“

S: „*Jo, chodíme s klukama před dům.*“

M: „*Máme takovej oplocenej plácek před panelákem, tak si tak chodí s klukama hrát s míčem. Jinam nesmí. Tady je přímo pod oknem a tak je pod dozorem.*“

J: „Takže do školy, ze školy, kamkoli jinam, to jde vždycky s Vámi“

M: „*Se mnou nebo s manželem.*“

J: „A chodíš na nějaký kroužky?“

S: „*Chodím na fotbal, na florbal, na karate a na angličtinu.*“

J: „Pane jo, ty toho máš! A to je všechno ve škole, nebo chodíš i jinam?“

S: „*Všechno to je ve škole.*“

M: „*Akorát karate ne. Tam tě vozí táta.*“

S: „*Ajo...*“

J: „Super. Teď už to bude spíš na Vás. Poučovali jste syna doma někdy o sebeochraně? Takovéto, nikomu neotvírejte, nechoděte s cizími lidmi a podobně?“

M: „*Ano, pokaždé, když jde ven, tak mu to opakuju. Když zůstane sám doma, necháváme mu telefon, kdyby něco, třeba kdyby někdo zvonil a chtěl se dostat dovnitř nebo se něco stalo, musí nám hned zavolat.*“

J: „To je celkem chytrý. A to co jim k tomuto tématu říkají ve škole, myslíte si, že to stačí?“

M: „*Snažej se. Myslím, že je to podobný, tomu, co se mu do hlavy snažíme vtlačit my.*“

J: „Myslíte si, že by se škola v něčem z toho měla zlepšit?“

M: „*To já zas tak přesně nevím, co jim říkají, ale občas vypráví, že tam něco takovýho probírali.*“

J: „Na co vy dáváte největší důraz?“

M: „*Asi aby nechodil za plot, když je venku.*“

J: „A spoléháte na to co se dozví ve škole?“

M: „*Asi ano.*“

J: „Myslíte si, že hrozba nějakého rizika je reálná? Vozíte ho, vyzvedáváte ho, nepouštíte ho samotného dál než za plot. Myslíte si, že i přes to všechno mu hrozí nějaké nebezpečí?“

M: „*Já nevím. Asi není v našich silách podchytit úplně všechno.*“

J: „To je asi bohužel pravda, to není ale v ničích silách. Co Krč, myslíte, že je tu bezpečno?“

M: „*Jo, na Prahu si myslím, že určitě jo.*“

J: „To je asi fakt, že proti zbytku Prahy, to tu tak minimálně vypadá. Nic, už Vás nebudu zdržovat, poslední otázka. Myslíte si, že jste s manželem pro ochranu svých dětí učinili vše potřebné?“

M: „*Snažíme se.*“

8.2.3 Třetí ukázkový rozhovor

Zde jsem hovořil opět s maminkou. Její desetiletá dcera chodí do třetí třídy.

„Jak často necháváte dceru doma samotnou?“

„*Nikdy ji nenecháváme samotnou, jsou spolu s našim starším synem.*“

„Hlídá ji někdy někdo cizí mimo rodinu.“

„*Občas ji z družiny vyzvedne některá z kamarádek společně se svou dcerou. Já dneska vyzvedávám všechny tři holky. Za hodku máme s mámama společně sraz v cukrárně na kafe.*“

„To máte hodně promakanej systém. Takže když vaše dcera zůstává doma, tak je společně se starším bratrem, který jí hlídá?“

„*No, spíš se hlídá tak nějak navzájem.*“

„Při jakých příležitostech je?“

„*Já nevím, prostě, když je potřeba něco zařídit.*“

„Na jak asi dlouho?“

„*To záleží, jak kdy.*“

„V kolika letech jste jí poprvé nechali s bratrem doma samotnou?“

„*Asi tak v devíti.*“

„A sama ven chodí?“

„*No, sama ne. Chodí s bratrem a s kamarády od sousedů. My bydlíme kousek tady dál na vesnici, tak tam se to dá. Buď jsou u nás na zahradě, nebo u nich na zahradě, po ulicích se nepotuluje.*“

„Takže do školy, ze školy, na kroužky a tak, to jí vozíte?“

„*Některé kroužky má ve škole, jinak vozíme všude.*“

„Poučovali jste jí o sebeochraně?“

„*Jistě. V dnešní době je to snad samozřejmost!*“

„Myslíte si, že informace v této problematice, co získá ve škole, jsou dostatečné?“

„*Myslím, že důležitá je hlavně kooperace, škola a rodina společně, jinak není šance děti ochránit.*“

„Vy jste naprosto vzorný rodič! Nečetla jste stejný publikace jako já?! Myslíte si, že je nějaká oblast, kde je třeba se zlepšit?“

„*Zlepšit, to nevím, možná zintenzivnit, nepolevovat.*“

„Na co vy dáváte největší důraz?“

„*Tak všeobecně asi na všechno. Dveře my neotvíráme a na bonbóny nefungujeme, asi tak.*“

„Takže nespoleháte na to co se dozví ve škole?“

„*No, snažej se, to určitě. Ale spoléhat se jen na to si myslím, že je nezodpovědnost.*“

„Myslíte si, že nějaká hrozby je tedy reálná?“

„*Víte co, lidi sou různý. Já si myslím, že stačí jeden pedofil a žádný dítě už není v bezpečí.*“

„Myslíte si, že žijete v bezpečné lokalitě? Vesnice je lepší než město?“

„*Ani ta Krč nebyla špatná, ale na vesnici se každé s každým zná. Už jen díky tomu si myslím, že je to bezpečnější než když sme bydleli v Praze.*“

„Myslíte si, tedy, že Vaše dcera v bezpečí?“

„*V žádném případě. Kdybych si to myslela, pošlu jí domů autobusem a nejezdím pro ni každý den.*“

„Vzrušují mně malé holčičky ve věku 7 až 11 let asi tak. Vše jsem řešil doted' onanií u fotek a videí ale před týdnem jsem hlídal 10 letou dceru kamarádky mé mámy a nedalo mi v noci jsem se přikradl k posteli té holčičky, odhrnul jsem deku a při hlazení jejího zadečku jsem dokončil onanii a byl to pro mne hluboký zážitek. Ted' se stydím a bojím příštího hlídání. Neudělám to znovu, neprobudí se? Je mi ze všeho nějak divně. Radši bych byl homosexuál, to bych si přiznal. Ale tohle je na mě samotného moc. To nikdo nesmí vědět. Celý život to ponesu s sebou až do hrobu.“¹⁰⁷

Zpověď č.30536

9 O výsledcích rozhovorů a postojích rodičů

Už při pohledu na východ z družiny je patrné, jak se Základní škola U Krčského lesa liší od Základní školy Pasířská 72. V Krči se před školou shromažďuje velké množství rodičů odvádějících si postupně své děti domů. Na Žižkově Vrchu v Jablonci nad Nisou se naopak úderem třetí hodiny rozletí dveře družiny a z budovy školy se vyhrne velké množství malých dětí, všichni křičí a s aktovkami pomalovanými barbienami a fotbalovými míči na zádech se rozebíhají na všechny strany. Dospělých, kteří si jdou někoho vyzvednout, je zde jen poskrovnu. I z rozhovorů vyplývá, že pražští rodiče si rizika hrozící jejich dětem ze strany třetích osob připouštějí daleko častěji a více, přestože většina z nich považuje Krč za bezpečnou oblast.

9.1 Základní škola U Krčského lesa

Provedl jsem dvacet rozhovorů s dvaceti rodiči, jejichž jednadvacet dětí navštěvuje Základní školu U Krčského lesa. Jedno dítě navíc jsem získal v rozhovoru s tatínkem vedeném v *Příloze č. 1*. Pro statistické výpočty tedy posuzuji jednadvacet pozorování obsahující deset dívek a jedenáct chlapců. Průměrný věk je lehce přes osm a půl roku.

---

¹⁰⁷ <http://www.zpovednice.cz/detail.php?statusik=30536>

9.1.1 Nechávací své děti v Krči doma samotné?

Asi 62 % rodičů nechává své dítě doma samotné, i když většina z nich jen výjimečně. Důvody pro to, nechat své dítě doma, jsou pak opravdu různé, rodiče nejčastěji chodí nakupovat či, jak sami říkají, „zařizovat“.

Jen 43 % rodičů ale využívá pro hlídání svého dítěte někoho jiného než vlastní rodinu. Což je pro mě překvapivé, protože to v důsledku znamená, že více než polovina dětí nikdy nespí u svých kamarádů.

Pouhých 19 % dětí zůstává doma se staršími sourozenci. U těch, kteří své dítě se starším sourozencem nenechávají, je to většinou z důvodu, že dítě staršího sourozence vůbec nemá, nebo jsou si natolik věkově blízcí, že starší není schopen na mladšího dohlédnout.

Průměrný maximální čas, po který nechávají rodiče své děti doma, je asi 1 hodina a 20 minut. Rodiče uvedli časy od půl hodiny do dvou hodin, i když většina z nich dodává, že sami přesný čas nevědí, proto je tato informace jen velmi přibližná.

Když se již rodiče rozhodli nechávat své dítě doma samotné, poprvé tak učinili nejčastěji v sedmi letech věku dítěte.

9.1.2 Chodí děti v Krči ven bez dozoru?

Podle odpovědí rodičů, nechodí. Ano, 38 % rodičů uvádí, že jejich děti chodí samy ven, jedním dechem ale dodávají, že mají jen omezený prostor, kam mohou, aby byly za plotem nebo na ně bylo vidět z okna, zkrátka aby byly pod dozorem. Přirozeně tam nejsou samy, ale se svými kamarády.

V Krči jsem nenarazil ani na jednoho rodiče, jehož dítě by chodilo samo do obchodu a celkově vzdálenost, na kterou se mohou děti od místa svého bydliště bez dozoru vydat, je minimální. Většina dětí navštěvuje kroužky, přičemž sama ZŠ U Krčského lesa jich sama nabízí bezpočet, čímž odpadá dojíždění. Navštěvují-li děti volnočasové aktivity mimo školu, rodiče je bez výjimky doprovází.

9.1.3 Poučují krčští rodiče své děti o sebeochraně?

Ano, všichni tak nějak potvrdili, že ano. Některé maminky suverénně říkaly, že „*samozřejmě*“, někteří tatínkové sice také říkali ano, i když z obličeje jim koukala značná nejistota a možná více sami sebe než mě přesvědčovali v naději, že to za ně udělaly jejich manželky. Důvěra ve školu a její práci v této problematice je však v Krči ohromující. Velmi mě potěšila paní, která zmínila, že je důležitá kooperace mezi rodiči a učiteli. Učebnicová maminka. Největší důraz pak sami rodiče kladou na základní pravidlo: *nikomu nesmím otevírat dveře, s nikým nikam nesmím chodit a vždy musím být na dohled od rodiče či dospělého, který mě má na starosti*.

9.1.4 Je hrozba v Krči reálná?

Rodiče na tuto otázku odpovídali rozdílně a přesto velmi podobně. *Nevím, snad ne, asi ne, doufám, že ne, v dnešní době se může stát všechno...* Všichni si pravděpodobně uvědomují riziko, jež si nejsou schopni připustit. Ano, snad, doufejme a přejme si, ať tu to riziko aktuální není a nebude.

Přes tyto pochybnosti si většina rodičů myslí, že v Krči je relativně bezpečno.

9.2 Základní škola Pasířská 72 a porovnání škol

Na Žižkově Vrchu jsem provedl deset rozhovorů. Ty by měly sloužit jako porovnání pro mou práci v pražské Krči. Věkový průměr dětí, jejichž rodičů jsem se zde dotazoval, je necelých sedm a půl roku, tedy o více než rok méně, než co tomu bylo v Praze. Důvodem je, že děti ve třetí a vyšších třídách zde chodí samy domů poměrně běžně, případně zůstávají na školním hřišti, které se po uzavření družiny mění ve veřejné. Výjimkou však není ani prvňák, který táhne na zádech aktovku, která je větší než on, se svěřenou hlavou a klíči na šňůrce na krku se velmi pozvolným krokem šine směrem ke svému domovu. Rodiče si z těch deseti případů vyzvedávali čtyřikrát syna a šestkrát dceru.

9.2.1 Necháávají své děti na Žižkově Vrchu doma samotné?

Podle odpovědí 60 % z rodičů nechává své děti doma samotné, polovina z nich dokonce pravidelně. 70 % rodičů svěřuje své dítě cizím lidem, ať už je to přespání u kamaráda pod dohledem jeho rodičů, či hlídání někým známým. Jen dva rodiče mi řekli, že své děti nechávají hlídat jejich staršími sourozenci. Pravděpodobně ze stejného důvodu jako v Krči, většina dětí zkrátka nemá sourozence, který by toho byl schopen. Pokud jsou děti samy doma, průměrná maximální doba je asi hodina a tři čtvrtě. Takový rozdíl oproti Krči to není, uvažíme-li ale, že děti jsou v průměru o rok mladší, jistý rozdíl v přístupu je znatelný. Navíc někteří rodiče říkali, že své děti nechávají samotné již od předškolního věku, což je proti pražským dětem velký rozdíl.

9.2.2 Chodí děti na Žižkově Vrchu ven bez dozoru?

Ano, daleko častěji než v Praze. 50 % dětí chodí samo ven. Ale nejde jen o toto číslo, jde i o způsob, jakým jsou rodiče ochotni své děti ven pouštět. Pohybují se venku mezi ostatními lidmi se svými kamarády a nejsou schované za plotem. Našli se i tací, kteří pošlou své děti do obchodu pro pečivo. I rozmanitost ve velikosti prostoru, ve kterém se děti pohybují, je velmi různá. Někteří rodiče trvají na tom, aby se jejich děti pohybovaly jen na zahradě, jiní je pouštějí volně. Co se týká kroužků, i v Jablonci nad Nisou rodiče své děti vozí, nenechávají je jezdit městskou hromadnou dopravou.

9.2.3 Poučují rodiče v Jablonci nad Nisou své děti o sebeochraně?

Kromě jedné maminky, která si myslí, že její dcera je na takovéto poučování ještě malá, všichni ostatní rodiče své děti poučují. Celkově je to devětadvacet ze třiceti, což mi přijde jako skvělý počet, rodiče se k tomu staví opravdu zodpovědně, možným důvodem je i tíha mediálních kauz pohřešovaných dětí, které se objevují ve zprávách. I zde je důvěra ve školu a její výukové metody v této problematice poměrně značná. Zajímavé je, že rodiče, jejichž děti se pohybují samostatně venku, poměrně často spoléhají na mobilní technologie a možnost kdykoli dítě kontaktovat.

9.2.4 Je hrozba na Žižkově Vrchu reálná?

Rodiče si zde daleko méně často než v Praze připouští, že by někdo chtěl jejich dětem ublížit. Jeden tatínek poznamenal, že dětem úraz hrozí daleko častěji, v čemž má sice jistě pravdu, na druhou stranu to, že je nějaký problém méně častý než jiný, neznamená, že bychom jej neměli řešit, věnovat mu pozornost, případně se jej obávat. Osm z deseti rodičů potom Žižkův Vrch považují za bezpečnou lokalitu. Já sám jsem zde vyrostl, také proto upřímně doufám, že v tom mají pravdu.

ZÁVĚR

“Nevím přesně, kdy moje zkušenosti začaly, ale byla jsem v předškolním věku. Asi 4 nebo 5 let mi mohlo být a vídali jsme se dost dlouho. Nevím, určitě několik měsíců, možná půl roku. Scházeli jsme se často, rodiče mě i sestru k němu pouštěli beze strachu, jednalo se o rodinného přítele. Zneužíval nás obě, ale sestra byla o 2 roky starší, tak už z toho měla větší rozum a „zařadila zpátečku“ – tedy nějakou dobu to nechala být, ale pak řekla rodičům, že už ke strejdovi jezdit nechce, že jí to u něj nebaví. Rodiče to nezkoumali, koho by napadlo, co za tím bylo ve skutečnosti... Se ségrou to bylo naše společné tajemství. Nepamatuji si, že by mi návštěvy ke strejdovi vymlouvala, ale v dospělosti se mi přiznala, že měla vůči mě pocity viny, že mě před tím nechránila, když měla v té věci už „lepší rozum“.”¹⁰⁸

Zneužívaná „Quenta“

10 O všem dobrém i špatném

Díky psaní bakalářské práce jsem si opravdu rozšířil své obzory v tématech týrání, zneužívání dětí a pedofilie. Dříve to pro mne byla exotická oblast, kterou člověk vídá pouze v televizi a ve skutečném životě se s ní běžně nesetká. Po přečtení odborné literatury jsem však zjistil, jak málo stačí, aby se to týkalo kohokoli z nás.

Velmi smíšené pocity mám z přečtení blogů pro pedofily. A nejde jen o samotné texty, hlavně z fotografií, které tito lidé přikládají jako ukázkou svých vysněných dětských partnerů, je mi opravdu špatně.

Největší dojem na mě ale udělal historický pohled na incest v knize Týrané a zneužívané dítě od Dunovského. Je to natolik šílené, že to zde musím citovat ještě jednou. *“Nenásilný incest dcera-otec může vyprodukovat kompetentní a výrazně erotickou reakci u mladých žen. Dětství je tou nejlepší dobou pro učení.”* Stále nechápu a nejspíš ani nikdy nepochopím, jak výše uvedený text někdo mohl myslet vážně, navíc jej prezentovat jako vědecký fakt. A bohužel to není citát z raného středověku, toto je text z odborné literatury ze sedmdesátých let dvacátého století, z období, kdy moji rodiče byli děti.¹⁰⁹

---

¹⁰⁸ <http://www.pedofilie-info.cz/odpusbila-jsem-svemu-pedofilovi/>

¹⁰⁹ DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5., strana 49

10.1 Etapy

Moje práce se skládá z několika částí, které jsem zhotovoval a zkoumal v různých etapách, ty však nebyly vždy postupné a chronologické, reálně se často překrývaly s jinými etapami.

První etapa a tedy první věc, kterou jsem začal, bylo shánění školy, ve které bych se mohl zúčastnit třídních schůzek. Nejprve jsem rozeslal hromadu mailů, poté jsem zjistil, že do škol budu muset telefonovat, protože ředitelé mi neodpověděli. Po spoustě odmítnutí jsem se ocitl v situaci, kdy jsem měl opravdu pocit, že nejlepší bude to vzdát, vybrat si jiné téma a udělat to od začátku jinak. Nakonec mi ale bylo umožněno se třídních schůzek zúčastnit.

Druhá etapa, kterou jsem pokračoval, byla příprava teoretické části, kde jsem nabyl teoretické znalosti dané problematiky a zpracoval průřez odbornou literaturou týkající se daného tématu. V této etapě jsem se také informoval na internetu v neautorských fórech určeným lidem s deviantními poruchami, prostudoval jsem jejich profily a přečetl zprávy a černé kroniky týkající se dětí na zpravodajských serverech.

Třetí etapa, která byla kontinuálně vložena do etapy druhé – má účast na třídních schůzkách. Po necelých třech letech studia na Pedagogické fakultě jsem se tak poprvé setkal s rodiči žáků přímo v budově školy. Poprvé v životě jsem viděl, jak ředitelka i jednotliví učitelé komunikují s rodiči, jak rodiče vznášejí své dotazy a připomínky i jak mohou být někteří rodiče rozzlobeni kvůli naprostým maličkostem, jako je problém, jestli jejich děti pojedou na lyžařský kurz vlakem či autobusem. Sám jsem tam také vystoupil, což pro mě byla velká zkušenost i veliký zážitek.

Čtvrtá etapa, vyplývající ze třídních schůzek, bylo kontaktování a sehnání rodičů, ochotných se zúčastnit mého experimentální šetření. Udělal jsem chybu již v etapě předchozí na třídních schůzkách. Chybu, které jsem si vědom a které se příště jistě vyvaruji, protože mě poté stálo hodně času i práce si nějaké rodiče zajistit.

Pátá etapa byla příprava na praktickou část. Vyhodnocoval jsem třídní schůzky a etapu shánění rodičů, připravoval jsem se na experiment, připravoval jsem otázky na rozhovory s rodiči. Příprava na experiment byla asi tou nejzábavnější částí celé mé bakalářské práce, představoval jsem si všechny možné i nemožné scénáře, jak a co říct, co neříct a jak se chovat, abych se dostal k dítěti do bytu.

Šestá etapa byla etapou experimentální. Zde jsem zjistil, jak hluboce jsem se při přípravách mýlil a jak velice jednoduše a naivně jsem si to představoval. Po nezdaru u prvních dvou dětí a velkém přehmatu u třetího, jsem proto tuto etapu raději předčasně ukončil. Původně jsem zde totiž předpokládal zisk cenných a hodnotných informací, které se mi ale bohužel obdržet nepodařilo.

Etapa sedmá se skládala ze samotného dotazování se rodičů. Narazil jsem na skvělé rodiče, kteří mi nadšeně odpovídali, i když někdy bylo obtížné udržet je u tématu. Narazil jsem ale také na rodiče strohé, kteří odpovídali nejčastěji jedno či dvouslovně. Možná pospíchali, možná měli špatnou náladu, možná jsou jen prostě takoví. Největší radost zde mám ze dvou rozhovorů, které jsem vedl jak s rodičem, tak jeho dítětem. Zde je moc pěkně vidět, že dítě a dospělý může vnímat jednu a tu samou situaci docela rozdílně.

Závěrečná osmá etapa se týkala zhodnocení výsledků. Prozkoumával jsem jednotlivé rozhovory, jak rodiče odpovídali na jednotlivé otázky, a počítal, kolik jich odpovídá shodně a jak jich odpovídá většina. Přepočítal jsem odpovědi na procenta, která jsou však jen přibližná, protože jsem prováděl kvalitativní výzkum na nepříliš velkém vzorku. Ani sami rodiče například přesně nevědí, jak dlouho zůstává jejich dítě samo doma. Velmi mě potěšil poznatek, že kromě jednoho, všichni rodiče své děti poučují o sebeochraně a opatrnosti. Dále je pozitivní, že většina rodičů v tomto důvěřuje také škole, kterou jejich dítě navštěvuje, a uvědomuje si pozitiva společného působení na dítě. Jedna maminka mi řekla, že důležitá je doslova „*kooperace rodičů a školy*“, za což ji podezřívám, že četla stejnou odbornou literaturu, kterou jsem kvůli své bakalářské práci přečetl já.

10.2 Závěrečné hodnocení

Stejně jako jsem byl v úvodu, i na konci své práce jsem stále rád, že jsem si vybral pro mě i pro okolí zajímavé téma. Ano, je to kontroverzní, ale to mi upřímně vůbec nevadí. Bylo to pro mě přínosné a kromě toho, že potkal jsem spoustu nejrozumnějších lidí, jsem si také v praxi vyzkoušel mnoho nových užitečných věcí.

Přeji všem pedofilům, ať se jim daří zvládat a ovládat své pudy a instinkty, ať se vyhýbají rizikovým situacím. Ať nikdy žádné dítě nezneužijí, ani žádnému neublíží.

Přeji všem rodičům, ať se jejich dětem nic zlého nepříhodu. Myslím, že jsem svou prací a přítomností ve škole rozpoutal diskuzi a připomněl rodičům, že jejich dětem by potencionálně mohlo hrozit nebezpečí. Doufám, že to na ně zapůsobilo a že snad alespoň někteří z nich po třídních schůzkách či po rozhovoru se mnou znovu své děti poučili a probírali s nimi jejich bezpečí. Snad tímto mé snažení alespoň trochu přispělo ke zvýšení bezpečnosti dětí.

Seznam použité literatury

Bible kralická: Starý a Nový zákon : [podle posledního vydání Kralického z roku 1613 Biblí svatá, aneb, Všechna svatá písmena Starého i Nového zákona]. Neupr. a úplné vyd. Liberec: Družstvo Ekon, 2014. ISBN 978-80-87995-00-6.

DUNOVSKÝ, Jiří. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. Praha: Grada, 1995. ISBN 80-7169-192-5.

HANUŠOVÁ, Jaroslava. *Sexuální zneužívání*. Praha: Vzdělávací institut ochrany dětí, 2006. ISBN 80-86991-64-4.

PŠENIČKA, Oldřich. *Sexuální výchova v rodině*. Vyd. 2., dopl. Pardubice: Hnutí Rodina, 1995. ISBN 80-901524-3-0.

SEBERA, Martin. *Vybrané kapitoly z metodologie*. Vyd. 1., Brno: Masarykova Univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-5963-4.

SPILKOVÁ, Jana, Jana PROCHÁZKOVÁ, Michael CHYTRÝ a Monika SOLAŘOVÁ. *Syndrom týraného, zneužívaného a zanedbávaného dítěte*. Praha: Dětské krizové centrum, 1997.

TÄUBNER, Vladimír. *Metodika sexuální výchovy pro učitele, vychovatele, rodiče a studenty učitelství*. Praha: Fortuna, 1996. ISBN 80-7071-029-2.

TÄUBNER, Vladimír. *Nejstřeženější tajemství - sexuální zneužívání dětí*. Praha: Trizonia, 1996. ISBN 80-85573-72-5.

VANÍČKOVÁ, Eva a Hana PROVAZNÍKOVÁ. *Malá encyklopedie zneužívaného a zanedbávaného dítěte*. Pelhřimov: Nová tiskárna, 1997.

WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9.

Seznam použitých internetových zdrojů

<http://lekarske.slovniky.cz>

<http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-krimi/348757/anicka-a-pet-dalsich-hruzne-pripady-unesenych-a-zavrazdenych-deti.html>

<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/1567633-homosexualove-mohou-adoptovat-deti-ale-ne-svych-partneru>

http://www.mpsv.cz/files/clanky/7262/Zakon_o_rodine.pdf

<http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?f=19&t=2365>

<http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?p=29600#p29600>

<http://www.pedofilie-info.cz/jak-jsem-zila-do-triceti-se-dvema-tatinky-jak-ode-me-ten-druhej-odesel-proc-se-na-nej-ani-trochu-nezlobim-a-co-ty-vlasy/>

<http://www.pedofilie-info.cz/kdo-je-pedofil/>

<http://www.pedofilie-info.cz/odpustila-jsem-svemu-pedofilovi/>

<http://www.pedofilie-info.cz/rizikove-situace/>

<http://www.pedonia.com/memberlist.php?mode=viewprofile&u=49>

<http://www.pedonia.com/memberlist.php?mode=viewprofile&u=54>

<http://www.pedonia.com/memberlist.php?mode=viewprofile&u=57>

<http://www.pedonia.com/memberlist.php?mode=viewprofile&u=60>

<http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=15&t=402>

<http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=18&t=97>

<http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=20&t=510>

<http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=20&t=58>

<http://www.pedonia.com/viewtopic.php?f=24&t=107&p=322&hilit=nepiofilie#p322>

<http://www.pohadky.org/index.php?co=pohadka&pohadka=410>

<http://www.zpovednice.cz/detail.php?statusik=30536>

<https://portal.gov.cz/app/zakony/zakonPar.jsp?idBiblio=62343&nr=115~2F2006&rpp=15#local-content>

Seznam příloh

Příloha č. 1	Rozhovor s rodičem I
Příloha č. 2	Rozhovor s rodičem II
Příloha č. 3	Rozhovor s rodičem III
Příloha č. 4	Rozhovor s rodičem IV
Příloha č. 5	Rozhovor s rodičem V
Příloha č. 6	Rozhovor s rodičem VI
Příloha č. 7	Rozhovor s rodičem VII
Příloha č. 8	Rozhovor s rodičem VIII
Příloha č. 9	Rozhovor s rodičem IX
Příloha č. 10	Rozhovor s rodičem X